

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἑτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 6 Φεβρουαρίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 10

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

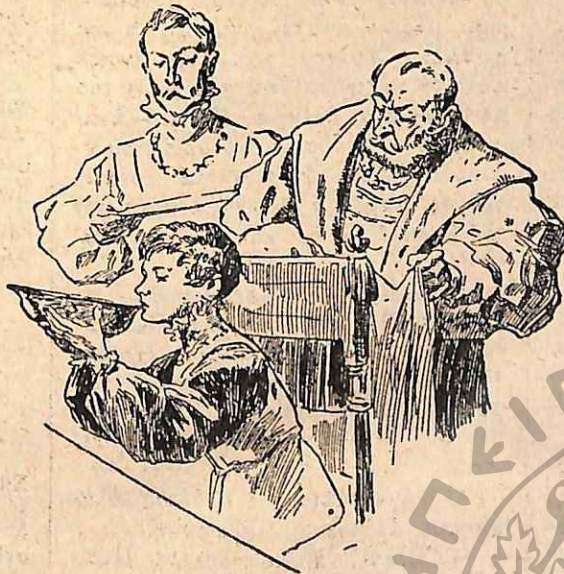
Ἡ νέα αὐτὴ ἀπόδειξη, τῆς τρέλ-
λας τοῦ βασιλόπουλου προκάλεσε σὲ
δλους μεγάλη λύπη καὶ ταραχή. Μὰ
οὔτε κἂν χαμογέλασε κανεὶς γιὰ τὸν
ἐξωφρενισμό τοῦ αὐτόν.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Τόμ σηκώθηκε
ἀπὸ τὴν καρέκλα του, τὴν στιγμή
ποῦ ὁ σεβάσμιος Ιερωμένος εἶ-
χε σταθεῖ ἀκριβῶς ἀπὸ πίσω,
εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του
καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ ἀπαγγεῖλῃ
τὴν εὐχαριστίαν. Ἀλλὰ οὔτε αὐ-
τὴ τὴ φορά δὲν ἀντιλήφθη ὁ
δύστυχος ὁ Τόμ πὼς ἔκανε κάτι
ποῦ δὲν ἔπρεπε, οὔτε κανέναν
ἀπὸ τοὺς αὐλικούς τὸν ἄφησε
μὲ τὸ ὕψος του νὰ καταλάβῃ
τίποτε.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία
του, ὁδηγήθηκε στὸ ἰδιαιτε-
ρο δωμάτιό του καὶ ἐκεῖ ἀφέ-
θηκε μόνος του. Ἀπὸ μιὰ ξύ-
λινη κορνίζα κρεμόνταν τὰ διά-
φορα κομμάτια μιᾶς θαυμασίας
πανοπλίας ποῦ ἦταν δολόκληρη
στολισμένη μὲ χρυσὰ σκαλί-
σματτα. Ἡ πολεμικὴ αὐτὴ
στολὴ ἀνῆκε στὸ ἀληθινὸ βασι-
λόπουλο καὶ τοῦ τὴν εἶχε χαρί-
σει ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη Πάρρ
ἡ μητρὶς αὐτοῦ. Ὁ Τόμ φόρεσε

τὶς περικνημίδες καὶ τὰ θραχιόνια
καὶ ἔβαλε στὸ κεφάλι του τὴν μεγα-
λοπρεπέστατην περικεφαλαίαν μὲ τὸ
ψηλὸ λευκὸ λοφίον. Τὰ ἄλλα κομμά-
τια τῆς πανοπλίας δὲν μπορούσε νὰ
τὰ βάλῃ μόνος του χωρὶς βοήθεια,
καὶ γι' αὐτὸ γιὰ μιὰ στιγμή σκέφθη-
κε νὰ φωνάξῃ κάποιον γιὰ νὰ τὸν
βοηθήσῃ νὰ φορέσῃ δολόκληρη τὴν
πανοπλίαν· μὰ ὕστερα θυμήθηκε τὰ
καρύδια ποῦ εἶχε βάλει στὴν τσέπη

του καὶ σκέφθηκε πόσο εὐχάριστο
θὰ ἦταν νὰ τὰ ἔρωγε χωρὶς νὰ ἔχῃ
ἀπὸ πίσω του μιὰ δολόκληρη στρατιὰ
ἀπὸ αὐλικούς, ποῦ νὰ μετροῦν κάθε
μπουκιά ποῦ θὰ ἔβαζε στὸ στόμα του
καὶ νὰ τοῦ κέθουν τὴν ὄρεξη μὲ τὶς
ἀνεπιθύμητες ὑπηρεσίες ποῦ θὰ τοῦ
προσέφεραν κάθε στιγμή. Ἐκρέ-

«Σήκωσε τὸ τάσι καὶ τὸ ἔφερε στὸ στόμα του...»
(Σελ. 104, στ. α'.)

μασε λοιπὸν ὅλα τὰ κομμάτια τῆς
πανοπλίας ξανά στὴ θέση τους, ἔσπα-
σε τὰ καρύδια καὶ αἰσθάνθηκε γιὰ
πρῶτη φορά εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό
του, ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ὁ Θεὸς τὸν
ἔκανε βασιλόπουλο γιὰ νὰ τὸν τιμη-
ρήσῃ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Ὅταν
τοῦ τελείωσαν πιά τὰ καρύδια ἔπε-
σαν τὰ μάτια του σὲ κάτι ὠραῖα βι-
βλία ποῦ στόλιζαν τὴν ἀπέναντί του
βιβλιοθήκη. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ ἔγραφε γιὰ

τὴν ἐθιμοτυπία στὴν ἀγγλικὴ Αὐλὴ.
Πὶδ εὐπρόσδεκτο εὐρημα δὲν μπο-
ροῦσε νὰ ὑπάρξῃ γιὰ τὸν Τόμ. Ἐα-
πλώθηκε σ' ἓνα μαλακὸ σοφὰ κι'
ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μὲ μεγάλο ἐνδια-
φέρον τὸ βιβλίον. Ἀς τὸν ἀφήσουμε
γιὰ τὴν ὥρα σ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόληση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγὶς

Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ξύ-
πνησε ὁ βασιλιάς Ἑρρίκος ἀπὸ τὸν
ἀνῆσυχο ὕπνο του καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ
μὲ ὑπόκωφη φωνή :

— Ἐφιάλτες ! Ἐφιάλτες μὲ
βασανίζουν ! Τὸ τέλος μου πλη-
σιάζει. Τὸ προαισθάνομαι ! Τὸ
νοιῶθω !

Ἐξαφνα μιὰ λάμψη κακίας
ἐφώτισε τὰ μάτια του καὶ εἶπε
πὶδ σιγὰ :

— Προτοῦ ὅμως πεθάνω ἐγώ,
αὐτὸς θὰ πάῃ μπροστὰ ἀπὸ
μένα.

Μόλις ἡ ἀκολουθία τοῦ βα-
σιλιά παρατήρησε πὼς ὁ ἄρ-
ρωστος εἶχε ξυπνήσει, πλησία-
σε ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐλικούς καὶ
ρώτησε ἂν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ
τὸ λόρδο-καγκελάριο ποῦ πε-
ρίμενε στὸν ἀντιθάλαμο.

— Φέρτε τον μέσα ! Φέρτε
τον μέσα ! πρόσταξε εὐθὺς ὁ
βασιλιάς.

Ὁ λόρδος-καγκελάριος μπή-
κε μέσα, κάθησε μπροστὰ στὸ
κρεβάτι τοῦ βασιλιά καὶ εἶπε :

— Μετεβίβασα τὴν διαταγὴν
σας καὶ σύμφωνα μὲ τὴν θέλησιν
τοῦ βασιλιά συγκεντρώθηκαν οἱ ὁμό-
τιμοι λόρδοι στὸ Κοινοβούλιον, ὅπου,
ἀφοῦ ἐξέδωσαν τὴν καταδικαστικὴν
ἀπόφασιν τοῦ Νόρφολκ, περιμένουν
ταπεινὰ τὶς διαταγὰς τῆς Μεγαλειό-
τητός σας.

Τὰ μάτια τοῦ βασιλιά ἐλαμψαν
μὲ κακίαν.

— Σηκώστε με ! εἶπε. Ἐγὼ ὁ ἱ-
διος, μοναχὸς μου, θὰ παρουσιασθῶ

στο Κοινοβούλιο, και με τα ίδια μου τα χέρια θα βάλλω τη σφραγίδα κάτω από την απόφαση που θα με απαλλάξει από...

Η φωνή του κόπηκε. Μια θανάσιμη χλωμάδα απλώθηκε στο ξαναμένο πρόσωπό του, οι γιατροί έτρεξαν και τον ξάπλωσαν στα μαξιλάρια του και το έδωσαν διάφορα φάρμακα. Σε λίγο ο άρρωστος άνοιξε πάλι τα μάτια του και είπε με αδύνατη φωνή:

— «Αχ, πώς την περιμένα αυτή τη στιγμή, αλλά για κακή μου τύχη ήρθε πολύ άργά, κι έτσι δεν θα απολαύσω ολόκληρο τον θρίαμβό μου. Αλλά κάνετε γρήγορα! Κάνετε γρήγορα! Μια και δεν μπορώ να πάω ο ίδιος στο Κοινοβούλιο, ως σχηματισθή μια επιτροπή που να με αντιπροσωπεύει. Διαλέξτε έσείς τους λόρδους που θα την αποτελέσουν και φροντίστε να κανονισθούν όλα. Γρήγορα όμως, μη χάνετε καιρό. Προτού ο ήλιος βγή και βασιλέψει πάλι, θέλω να μου φέρετε το κομμένο του κεφάλι, να το ιδώ.

— Θα γίνει όπως προστάζει η Μεγαλειότης σας, είπε ο καγκελάριος. Παρακαλώ όμως την Μεγαλειότητά σας να διατάξει να μου παραδοθή η μεγάλη σφραγίδα του κράτους.

— Η σφραγίδα; Και ποιος άλλος έχει τη σφραγίδα εκτός από σένα;

— Ας ευδοχήση να θυμηθώ ή Μεγαλειότης σας, ότι έσείς ο ίδιος τώρα και δυο ημέρες μου την πήρατε λέγοντας, ότι δεν θέλατε να χρησιμοποιηθώ προτού να σφραγίσετε με αυτή την θανατική καταδίκη του Νόρφολκ.

— Αυτό το έκανα αλήθεια, τώρα το θυμάμαι... Αλλά πού να βρίσκεται η σφραγίδα; Αισθάνομαι μεγάλη αδυναμία... Η μνήμη μου με εγκαταλείπει συχνά τώρα τελευταία... Περίεργο... Περίεργο...

Η όμιλία του βασιλιά γινόταν δολοφονία πιά σιγανή και δυσδιάκριτη. Έκουνοσε από ώρα σε ώρα το κεφάλι του και φαινόταν σαν να έψαχνε να βρή στο μυαλό του τι είχε κάνει την σφραγίδα. Στο τέλος ο λόρδος Χέρτφορντ μάζεψε όλο του το θάρρος, γονάτισε μπροστά στον βασιλιά και τόνισε να υποδοθήσθαι τη μνήμη του:

— Μεγαλειότητα, μου επιτρέπετε να λάβω την τόλμη να σας πω ότι πολλοί από εσάς βρίσκονται εδώ μέσα, καθώς κι εγώ ο ίδιος, θυμάστε πως η Μεγαλειότης σας παρήκωσε τη σφραγίδα στον πρίγκηπα της Ουαλλίας για να τη φυλάξει ο ίδιος...

— Σωστά, πολύ σωστά! τον έκωψε ο βασιλιάς. Πηγαίνετε να τη φέρετε! Γρήγορα! Ο καιρός φεύγει! Ο λόρδος Χέρτφορντ έτρεξε στον Τόμ, αλλά σε λίγο γύρισε πίσω με ταραγμένο πρόσωπο και άδεια χέρια.

— Μου προξενεί μεγάλη θλίψη, Μεγαλειότητα, είπε πού σας φέρνω μια τόσο δυσάρεστη είδηση, αλλά είναι θέλημα του Θεού να μην έχω γιατρευτεί ακόμη ή πνευματική αδυναμία του πρίγκηπα, και ή Ύψηλότης του δεν μπορεί να θυμηθώ ότι έπηρε στα χέρια του τη σφραγίδα. Γι' αυτό γύρισα άμέσως να σας το πω, γιατί πιστεύω πως θα πηγαινε πολύς πολύτιμος καιρός χαμένος, και μάλιστα άσκοπα, αν επιχειρούσαμε να ψάξουμε όλα τα διαμερίσματα του.

Ένας βαθύς άναστεναγμός έκωψε τον λόρδο, και ύστερα από λίγο είπε ο βασιλιάς με θλιμμένη φωνή:

— Μη το βασανίζετε το δυστυχισμένο το παιδί. Το χέρι του Θεού έπεσε βαρύ επάνω του και ή καρδιά μου είναι γεμάτη συμπόνια και θλίψη. Αχ, αν ήταν δυνατό να υποφέρω εγώ στη θέση του και να το απαλλάξω το φτωχό μου το παιδί από τη φοβερή του αρρώστεια!

Έκλεισε τα μάτια του, μουρμούρισε μερικά ακατάληπτα λόγια και σώπασε. Ύστερα από λίγο άνοιξε πάλι τα μάτια και κοίταξε γύρω του με θολωμένο βλέμμα, ως που άναγνώρισε το λόρδο καγκελάριο που έξακολουθούσε να βρίσκεται γονατισμένος μπροστά του. Το πρόσωπο του βασιλιά έγινε κατακόκκινο απ' το θυμό.

— Πώς, εδώ βρίσκεσαι ακόμη; φώναξε. Μά τον Πανάγαθο Θεό, αν δεν φροντίσης γρήγορα για την εκτέλεση της καταδίκης έκείνου του προδότη, αύριο το πρωί το κεφάλι σου δεν θα βρίσκεται πιά στους ώμους σου.

Ο καγκελάριος, τρέμοντας ολόκληρος, άρχισε να παρακαλή:

— Έλεος, Μεγαλειότητα! Περιμένω τη σφραγίδα.

— Είσαι στα καλά σου, άνθρωπέ μου; Η μικρή σφραγίδα, που παίρνω μαζί μου όταν ταξιδεύω, βρίσκεται στο θησαυροφυλάκιό μου. Μια και δε βρίσκεται ή μεγάλη, θα μεταχειριστούμε αυτήν. Καταλαβαίνεις τί λέω; Τρέχα γρήγορα και μην ξαναφανερωθείς μπροστά μου, προτού να μου φέρης το κομμένο του κεφάλι. (Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Μια μέρα ήμουν στην αυλή και κοιτάζα μια χελιδονοφωλιά κάτω από τη στέγη του σπιτιού. Είδα τα δυο χελιδόνια που πέταξαν από τη φωλιά τους. Η φωλιά έμεινε άδεια.

Ένας σπουργίτης κατέβηκε από τη στέγη πετώντας. Επήδησε στην άκρη της φωλιάς, έριξε ένα βλέμμα γύρω του, χτύπησε τα φτερά κι έπήδησε μέσα. Έπειτα έβγαλε το κεφάλι του φωνάζοντας: τσίου, τσίου.

Σε λίγο ένα από τα χελιδόνια γύρισε. Είδε τον ξένο, έβγαλε μια φωνή, χτύπησε λίγο τα φτερά του κι ύστερα πέταξε.

Ο σπουργίτης έμεινε στη φωλιά και φλυαρούσε.

Έξαφνα έφτασαν πολλά χελιδόνια. Πέταξαν όλα μαζί προς τη φωλιά σαν να ήθελαν να ιδούν το σπουργίτη κι έφυγαν πάλι.

Ο σπουργίτης δεν είχε φοβηθεί διόλου, κουνούσε το κεφάλι του κι έξακολουθούσε να φλυαρή.

Αυτό βάσταξε πολύ. Τα χελιδόνια έρχόνταν, έκαναν κατιτί κι έφευγαν πάλι. Μά δεν έρχόνταν άδικα. Το καθένα κουβαλούσε λάσπη με το στόμα του και λίγο-λίγο έφραζαν το άνοιγμα της φωλιάς. Το άνοιγμα γινόταν όλοένα και στενότερο.

Στην αρχή έβλεπα και το λαϊμό του σπουργίτη. Έπειτα δεν έβλεπα τίποτε. Τα χελιδόνια τον είχαν χτίσει μέσα στη φωλιά! Αμα τέλειωσαν, άνοιξαν τα φτερά τους κι άρχισαν να στρηφογυρίζουν με φωνές γύρω από το σπίτι.

(Τελούσι)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

Ο ΣΟΦΟΣ

«Ο αληθινός διάσκαλος μοιάζει με τη λαμπάδα του παπά που δίνει στους πιστούς το φως στην άνασταση: λυώνει μεταδίδοντας το φως της στους άλλους.» Άρ. Π. Κουρτίσης

Σκυφτός, άπάνω στο βαρύ βιβλίο τ' ανθρώπινα μυστήρια έρευνά, ο γέρος ο σοφός που όλο το βίο στις έρευνές του τις μάταιες, περνά...

Τα χέρια στο κεφάλι (που κρανίο νεκρού θαρρείς πως είναι), τα κρατά. Και το λαμπρό του κόσμου Μεγαλειό, θαρρεί, το ξεσκεπάσει αυτός σιγά...

Μά κάποιο Πνεύμα σκοτεινό αντίκρύ του μ' ένα χαμόγελο; του λέει πονηρό: «γιατί, προσφέρεις τη Ζωή σου στον...» [Καιρός,

Τροφή θα γίνης μοναχά δική του...» «Μοιάζω λαμπάδα» τ' άπαντά ο Σοφός και λυώνω, ενώ σκορπώ στους άλλους [Φως!]

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΑΝ ΔΕΝ ΕΤΡΩΓΕ Η ΕΥΑ ΤΟ ΜΗΛΟ...

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Δεν είναι πολλή ώρα που χτύπησε μια φορά μόνο «ντίγκ...» Α, είναι καιρός να σηκωθώ, ως πού να ντυθώ, όπως όπως (δεν τα πολυκαταφέρνει μόνη της ή Λουλούκα) σίγουρα θα περάση ή μισή ώρα...

Νά την ντυμένη κιόλας. Φοράει το άσπρο γουνένιο της παλτουδάκι, μ' από κάτω κρέμεται το μακρύ ρόζ νυχτικό που άγγίζει σχεδόν το πάτωμα. Στα πόδια της φοράει κατίνιστιμες θαλασσιέσπαντουφλίτσες με άσπρη γουνίτσα γύρω-γύρω, που της χάρισε ή γιαγιά της την πρωτοχρονιά. Έτοιμη! Στο χέρι βαστάει σφιχτά το μικρό στρογγυλό πραγματάκι. (Τό καντήλι φέγγει τόσο λίγο, πού να δη κανείς τί είναι;...)

Με σιγαλά, πνιχτά βηματάκια βγαίνει απ' την καμαρούλα της πού και πού σταματάει μόνο για ν' άκούση μήπως ξύπνησε κανένας και τη δει. Και τότε τί θα του πη; Αφήστε πιά πού δε θα μπορέση να φτάση στο σκοπό της...

Νά την τώρα μπροστά στην πλατεία πόρτα της βεράντας... Από δω θα κατεβή στον κήπο, απ' τα μικρά πέτρινα σκαλάκια. Μά δυσκολεύεται ν' άνοξη το τζάμι. Δε φτάγει, είναι τόσο «πιτσικούλα» ακόμα, όπως τη λέει ο μπαμπάς της. Είναι βέβαια «πιτσικούλα» ή Λουλούκα, μ' έχει μυαλό. Βάζει μια καρέκλα, ανεβαίνει, και νά, έφτασε το πόμολο.

— Θέ μου, τί κρύο πού κάνει! ψιθυρίζει ή μικρή, ενώ μια άνατριχίλα τη συνταράζει ολόκληρη. Κι' όμως θαρραλέα τραβάει μπροστά...

«Πώ, πώ! τί αλλιώτικος πούνας ή κήπος τώρα τη νύχτα!...» Σά να φοβάται λίγο ή Λουλούκα...

Μια τόσο άφορμη χρειάζεται για να γυρίση γρήγορα πίσω και να κρυφτή στις άφρατες και ζεστές κουβερτούλες. «Τί παράξενος πούνας ή κήπος!» Τί σιγαλιά! Ούτε πεταλούδες, ούτε πουλάκια... Όλα κοιμούνται, όλα, και μόνο ή Λουλούκα σαν λευκό φάντασμα γλυστρώνει μέσα απ' τα πυκνά φυλλώματα. Τα χέρια της έχουν κοκκαλιάσει απ' το σύγκρυο και τα μικρά μυτερά δοντάκια της χτυπάνε. Μά προχωρεί... Ένα κλωνιεντωμένο της κόβει το δρόμο: «Στάσου πού πας!...» Μ' αυτή το σπρώχνει και προχωρεί.

Μια μικρούλα σαύρα γλυστρώνει μέσα απ' τα πόδια της. Βγάζει μια φωνή ή Λουλούκα κι' άμέσως μια σκέψη γεννιέται στο μυαλάκι της...

«Ού, ού, μήπως είναι το φίδι και θέλει να μου δώση και μένα το μηλό;... Μά έννοια του, ξέρω εγώ...» Αφού το βράδυ δεν έφαγα το μηλό πού μου δωσε ο μπαμπάς...

Θέ μου, Θέ μου! τ' είναι κείνο το άσπρο φάντασμα που κουνιέται εκεί κάτω; Αχ, μ' άχι... Νά καλέ... είναι δυο δέντρα κι' από μέσα περνάει το φεγγάρι και φαίνεται σ' α μια ψηλή άσπρη γυνάικα... Α, στο καλό!...

Κι' έφτασε επιτέλους κάτω απ' τη μηλιά. Κάτω απ' τη μικρή μηλιά, πού κάνει τα κιτρινοτσικά, άρρωστιάρικα μηλαράκια.

— Λουλούκα!

Μια δυνατή μια σπαραχτική φωνή την κάνει να ξεπεταχτή ως άπάνω, κι' άθελά της φωνάζει κι' αυτή:

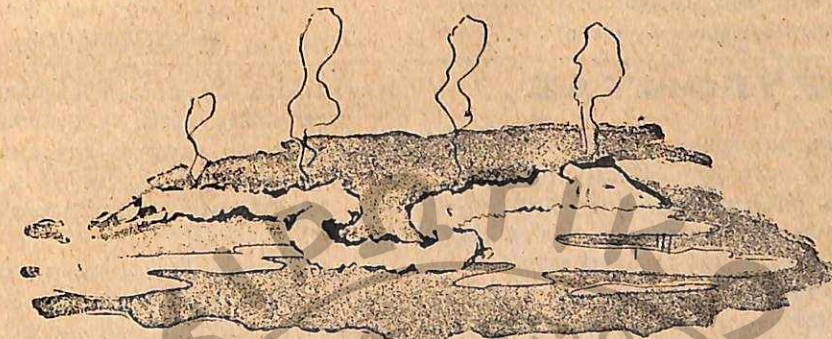
ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

I.

«Ολ' αυτά πού σας διηγήθηκα, τα είδα σκαρφωμένος σ' ένα ψηλό δέντρο, απέξω από το χωριατόσπιτο. Κι' έκανα τόσα γέλια!

Ύστερα πού κατέβηκα, βρέθηκα μπροστά στη γούνα μου. Αφιμένη

κει-χάμω απ' την οχιά, πού είχε φύγει, ήταν μουσίδι κι' άχνιζε ακόμα απ' το ζεστό νερό της κατσαρόλας. «Τί παράξενα πού έχει ο κόσμος! — Τί άπρόοπτα αποτελέσματα βγαίνουν από το κάθε τί πού κάνει κανείς, είτε για να ικανοποιη-ση μιάν ανάγκη του, είτε για να παίξει! Πούος να μου τόλεγε, όταν έπαιονα αυτή τη γούνα για να με ζεσταίνω, πως θα γινόταν φίδι ζωντανό και θανάστατωνα ένα δλάκερο σπίτι!»

Έξακολουθώ τη ζωή μου στα ξένα. Αλλ' από την ημέρα εκείνη, δεν ξέρω κι' εγώ γιατί, άρχισα να βασιέμαι τις περιπέτειες, τα κατορθώματα, τ' άστειά, τα παιχνίδια. Έλεγα μέσα μου: «Έτσι θα γυρίσης άσκοπα, Κανελλή; Έτσι θ' άξής στα ξένα, χωρίς να κάνης τίποτα; Φτάνει πιά ή έλευθερία κι' ή τεμπελιά. Θυμήσου πως έχεις και πατρίδα, και γονείς, κι' άδέρφια, και καθηκόντα. Είναι καιρός πιά να ζήσης σαν ένα φρόνιμο και τίμιο κουνέλι...»

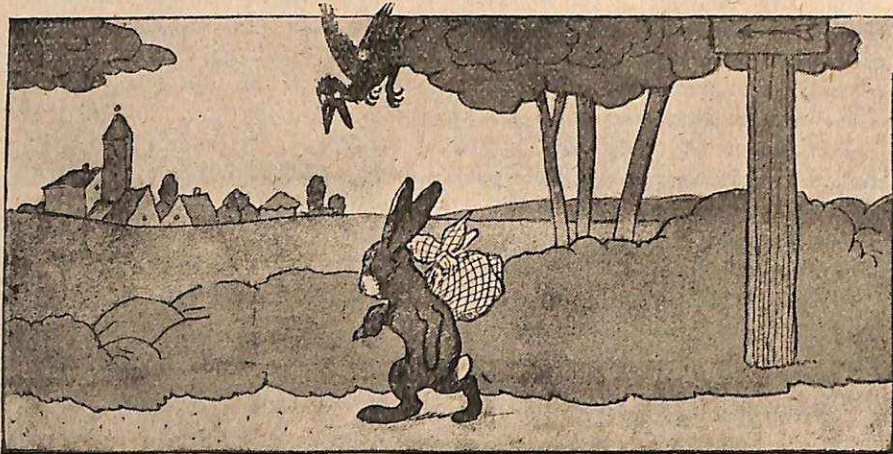
Επιτέλους κατάλαβα τί μου συνέβαινε; Είχα μεγαλώσει πιά, νά! Είχα γίνει άντρας με μουστάκια, το μυαλό μου είχε πηξει και τα παιδιάτικα τα είχα σιχαθεί. Έβλεπα πως ήταν καιρός να γυρίσω στην πατρίδα μου, να ξα-

ναβρώ τους δικούς μου, να παντρευτώ, να κάμω σπίτι, οικογένεια, να ναστήσω παιδιά καλά και χρήσιμα στην κοινωνία των κουνελιών.

Και γοήγορα tāποφάσισα.

Μιά μέρα, προΐ-προΐ, μάζεψα τὰ πράγματά μου—τὴν πίπα μου, τὰ σπύρτα μου, τὴ γούνα μου καὶ διάφορα ἄλλα πού εἶχα βρεῖ ἀπὸ καιρὸ—τὰ ἔκαμα μπόγο, τὰ κρέμασα μ' ἓνα μπαστούνι στὸν ὦμο μου, ἀποχαιρέτησα τοὺς φίλου μου καὶ ξεκίνησα.

—Ἐχετε γειά, ψηλά βουνά, καὶ κάμποι καὶ βουσουῖες!..

Ὅλο τὸ δρόμο πήγαινα τραγουδώντας. Εἶχα μεγάλη χαρὰ πὺν θὰ ξανάβλεπα τὴν πατρίδα μου, ὅ,τι εἶχα ἀφήσει κι' ὅ,τι ἀγαποῦσα κει-πέρα, καὶ πὺν σὲ λίγο θὰ βρισκόμουν στὴν ἀγκαλιά τῆς μάννας μου, τοῦ πατέρα μου, τῶν ἀδερφίων μου...

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ...

Σήμερα ἔφυγα γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ὅταν πήραμε τὸ δρόμο μαζί με τὸν Γιάννη, πὺν σήκωνε τὰ πράγματά μου, τότε πίστεψα πὺν ὅλα πιά τὰ παλιά εἶχαν τελειώσει. Κάτι καινούργιο ἀρχίζει γιὰ μένα.

Ὁ δρόμος πὺν ξετυλιγόταν μπροστά μου, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, πίστευα πὺν εἶχε γίνει μόνο γιὰ μένα, γιὰ νὰ τὸν περάσω ἐγὼ, καὶ νὰ γνωρίσω ἄλλον κόσμο, αὐτὸν πὺν τόσο καιρὸ ἔβλεπα στὰ ὄνειρά μου...

Ἐβλεπα με μάλιστα μεθυσμένα τὴ ζωὴ πὺν με περίμενε, τὴ λεύτερη, τὴν ανεξάρτητη, τὴν χωρὶς τίς γρίνιες τοῦ πατέρα, τὴν χωρὶς τίς στενοχώριες τῆς μητέρας, ἐκεῖ στὴ μεγάλη πολιτεία... Μόνος μου ἐγὼ θὰ ἔφτιανα ἓνα δρόμο καὶ θὰ τὸν περνοῦσα χωρὶς νὰ πατήσω στὰ παλιά ἀχνάρια, πὺν μοῦ φαινόταν τώρα πολὺ παλιά...

Καὶ μεθοῦσα με τὸν ἀγέρα πὺν με φουσοῦσε κατὰ πρόσωπο, κι' ἔτρεχα σχεδὸν με βήματα μεγάλα, χωρὶς νὰ περιμένω τὸν δύστυχο τὸν Γιάννη, πὺν ἐρχόταν φορτωμένος πίσω μου, ἀγκομαχώντας...

Ὁ οὐρανὸς καίρῳταν κι' ἐκεῖνος τὴ χαρὰ μου. Κατακόθαρσα, λαμπερός, ἔδειχνε τί χρυσάφια θὰ τὸν τυ-

λίγαν σὲ λίγο. Σὲ δυὸ ὥρες θάμαστε στὴν πόλη κάτω, στὴν πόλη πὺν ἄλλοτε μοῦ φαινόταν ἀπέραντη, καὶ τώρα πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ χωρέση τὰ δράματα τῆς φαντασίας μου.

Καμμιά σκέψη δὲ θόλωνε τὴ χαρά μου. Ἐφτασα νὰ ξεχάσω καὶ τὰ δάκρυα τῆς μητέρας, καὶ τὰ φιλιὰ τῆς, πὺν καίγανε ἀκόμα τὰ μάγουλά μου.

Κι' ἔβλεπα ἀπὸ τώρα τὴν ὥρα, πὺν ὁρθὸς ἐγὼ στὸ βαγόνι τοῦ τραίνου, θὰ χαιρετοῦσα με τὸ χέρι μου τὸ φτωχὸ Γιάννη, πὺν δακρυσμένος ἐκεῖνος θὰ με χαιρετοῦσε. Μ' ἀγαποῦσε πολὺ ὁ καϊμένος ὁ Γιάννης, κι' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν λόγος νὰ κλαίω ἐπειδὴ θὰ τὸν ἀποχωρίζομαι. Αὐτὰ εἶναι γιὰ τίς ἀδύνατες ψυχές. Ἐγὼ ἔνοιωθα τὴ δική μου νὰ ξεχειλίζει ἀπὸ δύναμη καὶ μποροῦσα νὰ κατορθώσω τὸ κάθε τι, φτάνει νὰ τὸ ἤθελα...

Ὅλα αὐτὰ πὺν ἄφρηνα πίσω μου, ἦταν ἐκεῖνα πὺν εἶχαν κλείσει τὴν παιδική μου ζωὴ, αὐτὴν πὺν τελείωνε τώρα. Γιατί νὰ λυπηθῶ πὺν φεύγω;

Στὸ δωμάτιο τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου πὺν μέγαμε, γιὰτί ὅλα τὰ δωμάτια στὸ μεγάλο ἦταν πιασμένα, ἦταν πολὺ κρύα. Τὴ νύχτα, ξαφνικά

χάλασε ὁ καιρὸς. Φουσοῦσε δυνατὰ καὶ χτυποῦσε τὸ ἐξώφυλλο τοῦ παρὰθυρου, πὺν τὸχαν ξεχάσει ἀστήριχτο. Με ξύπνησε ὁ κρότος του καὶ ξαφνιάστηκα πὺν δὲν ἔνοιωθα στὸ κρεβάτι μου. Ὑστερα θυμήθηκα ὅτι δὲν ἤμουν πιά στὸ σπίτι μας καὶ στὸ δικό μου τὸ κρεβάτι. Γύρισα νὰ ξανακοιμηθῶ. Μὰ τὸ παράθυρο σὲ λίγο ξαναχτύπησε δυνατὰ, καὶ με ξανατρόμαξε, καὶ ξακολουθοῦσε νὰ χτυπάει κάθε τόσο καὶ νὰ τρίζει τοὺς ρεζέδες του. Μοῦ ἔδιωξε τὸν ὕπνο καὶ χωμένος στὸ κρεβάτι πὺν κρύωνα, ἀκουγα τὸν ἀέρα πὺν σφύριζε... Εἶχε καὶ στὸ σπίτι, στὴν καμαρά μου, ἓνα τέτοιο παράθυρο βορεινὸ, πὺν χτυποῦσε τίς νύχτες ἅμα ἐπιανε ἀέρας καὶ τὸχαμε ξεχάσει ἀστήριχτο.

Χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ καὶ ἀνυποχώρησε ὅλο τὸ σπίτι, κι' ἡ μητέρα φρόντιζε νὰ μὴν τὸ ξεχνάει ποτέ. Καὶ χθὲς τὸ βράδυ ἡ μητέρα θὰ μπήκε χωρὶς νὰ τὸ κλείσει. Ἀλλὰ φυσικά θὰ τὸ βρήκε περιττὸ ἀφοῦ ἐγὼ πιά εἶχα φύγει, καὶ καθόλου παράξενο νὰ κάθῃσε πάνω στὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ τὴν πῆραν τὰ δάκρυα...

Ὑστερα θὰ ἀναψῇ τὸ καντήλι, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ βρήκε περιττὸ κι' ἂν εἶχα φύγει, καὶ θὰ βγήκε κουνώντας τὸ κεφάλι ἀπελπισμένη, ψιθυρίζοντας παρακάτω στὸ Θεὸ νὰ με φυλάει...

Ὁ ἀέρας θὰ σφύριζε αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν ἄδεια καμαρά μου καὶ στὸ ἄδειο μου κρεβάτι. Κι' ἡ μητέρα, ἀκούγοντας ἀπὸ τὴν καμαρά τῆς τὸ κακὸ τοῦ ἀέρα, μπορεῖ νὰ πετάχτηκε γιὰ νάρθη, νὰ μοῦ ρίξει μιὰ κουβέρτα ὅπως ἔκανε συχνὰ μὴν τυχὸν καὶ κρυώνω... Ὑστερα θὰ θυμήθηκε ὅτι ἐγὼ εἶχα φύγει, καὶ θὰ ξανάπεσε ἀναστενάζοντας, δακρυσμένη...

Ἄν ἤξερα ὅτι τὸ παράθυρο ἔχει στηρίγματα, θὰ σηκώνομουν καὶ τὸ στερεώσω, τόσο με ἔνοχλεῖ ὁ κρότος του... Ἀλλὰ κοντεῖ κιόλα νὰ ξεμερώσω. Στὸ κρεβάτι μου κρυώνω, δὲν ἔχει καμμιά χάρη. Κοιτάζω τὸ ρολόι μου καὶ σηκώνομαι νὰ ντυθῶ. Ὁ Γιάννης κοιμάται ἀκόμα καὶ τὸν ἀφίνω νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος σὰν χειμωνιάτικος. Βαραίνει στὴν ψυχὴ μου. Δὲν ἔχω διάθεση πιά νὰ φύγω. Ἐγγελίμαι καὶ νομίζω ὅτι εἶναι σὰν ἄλλες φορές, κι' ὅτι θὰ ξαναγυρίσω πάλι με τὸ Γιάννη στὸ σπίτι μας. Κι' αὐτὸ με ἀνακουφίζει. Ἀκούω ἀπὸ πολὺ μακριὰ τὸ τραῖνο νὰ σφύριζει. Θὰ φύγει πολὺ πρωῒ.

Καλὰ θὰ ἦταν νὰ ἀργοῦσε λίγο. Τώρα πὺν εἶμαι πολὺ κοντὰ του, δὲν μοῦ δίνει καμμιά χαρὰ. Νιώθω πὺν κάποια λύπει ξυπνάει

Νιώθω πὺν κάποια λύπει ξυπνάει

μέσα μου, καὶ πολεμῶ νὰ τὴν πνίξω.

Ἐυπνῶ τὸ Γιάννη καὶ τοῦ λέω πὺν νὰ φέρει τὰ πράγματά μου.

Φεύγω ἐγὼ καὶ γυρίζω μέσα στὴν κοιμισμένη ἀκόμη πόλη. Ὅλα τὰ σπίτια εἶναι κλειστά. Ζηλεύω τὴν ἡσυχία τους, καὶ κείνους πὺν κοιμούνται μέσα ξένοιαστοι... Τὰ δέντρα τῆς μικρῆς πλατείας τὰ ξετινάζει ὁ ἀέρας, εἶναι ἐντελῶς ἔρημη.

Μόνο ἓνα δυὸ καφενεῖα εἶναι ἀνοιγμένα, καὶ ἄνθρωποι τοῦ τραίνου καὶ τοῦ σταθμοῦ γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Περπατῶ στοὺς δρόμους καὶ τοὺς κοιτάζω με ἀγάπη. Κι' αὔριο τὸ ἴδιο θὰ γίνει, καὶ ἄλλοι θὰ φύγουν σὰν ἐμένα, κι' ἡ πόλη θὰ ἔξακολουθήσει τὴ ζωὴ τῆς ἡσυχίας κι' ἀδιάφορη. Μοιάζει μάλιστα πὺν τὴν ἀνησυχούμε με τὴ φασαρία πὺν κάνουμε ἐμεῖς φεύγοντας. Τὸ ταξίδι μου τὸ βλέπω αὐτὴ τὴν ὥρα σὰν κάτι πὺν πρέπει νὰ γίνῃ, ὅχι πιά εὐχάριστο.

Παρασέρνομαι ἀπὸ κάτι πὺν μεγάλωνει μέσα μου καὶ πὺν εἶναι τόσο γλυκὸ πὺν δὲν μ'αφίνει νὰ τὸ διώξω. Κοιτάζω πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μας. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δῶ γιὰτί τὸ κρύβουν τὰ βουνά. Τὸ βλέπω ὅμως ἀνάμεσά τους καὶ νιώθω τὴν ἔσπευσή πὺν ξεχύνεται ἀπὸ τὰ παράθυρά του. Βλέπω τὸ χέρι τῆς μητέρας νὰ μοῦ γνέφει...

Στὸ σταθμὸ βλέπω ἀνακουφιστικά τὸ Γιάννη νὰ με περιμένει.

Θαρρῶ τώρα πὺν τὸν βλέπω ἀλλιότιχο ἀπὸ ὅ,τι τὸν γνώριζα... Εἶναι λυπημένος καὶ κείνος καὶ με κοιτάζει με τόσο ἀγάπη... Τὸ βλέμμα του τὸ ὕψος με συγκινεῖ, κάνει κάτι νὰ σπάσει μέσα μου... Τὸ τραῖνο σφύριζει. Τοῦ δίνω τὸ χέρι... Ἄντιο... Μετανιώνω, τὸν ἀγκαλιάζω καὶ τὸν φιλῶ. Φιλῶ στὸ πρόσωπό του τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὸ σπίτι μας, ὅλα πὺν τὰ βλέπω τώρα τόσο ὠραία, στὸ πρόσωπο τοῦ Γιάννη τοῦ πιστοῦ μας ὑπηρέτη...

Πηδῶ στὸ τραῖνο. Ξεκινᾶμε. Ὁρθὸς τὸν χαιρετῶ ἀκόμα, ἀλλὰ πόσο ἀλλιότιχο ἀπὸ ὅ,τι εἶχα φανταστῇ ὁ ἀνόητος. Ὁ σταθμὸς με τὰ δέντρα του τὰ ἀραδιαστὰ ἀπομακρύνεται καὶ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Πηγαίνω στὴ θέση μου. Γύρω μου ξένοι με κοιτάζουν, τοὺς κοιτάζω καὶ γῶ. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ δώσει τὸ χέρι του ὅπως μοῦ τὸ δώσε ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης πρὸ ἐλίου.

Σιχαίνομαι τὴν χθεσινὴ μου ξιπασιὰ στὸ δρόμο... Συλλογίζομαι τὰ δάκρυα τῆς μητέρας τώρα. Καγεις δὲν θὰ μάθῃ με πόσο κόπο κρατῶ τὰ δικά μου αὐτὴ τὴν ὥρα...

Ὅλοι θὰ πουν: Ἐφυγε σὰν ἄν-

τρες ἀληθινός. Γιατί θὰ πιστέψουν ὅ,τι εἶδανε... Ἦταν ἀληθινὸ ὅ,τι ἔδειχνα χθές;

Τώρα καταλαβαίνω ὅτι κι' ἐκεῖνοι, δείχνοντας πάντα ἀσυγκίνητοι καὶ σπουδαῖοι, δὲν εἶναι ἀληθινοί. Κρύβουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ δείχνουν μιὰ μάσκα...

Ἀλλὰ γιὰτί; Ἄν ἔδειχνα ἐγὼ στὴν μητέρα ὅ,τι αἰσθάνομαι αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ τῆς ἔκανα πιά καλὸ;

Δίπλα μου περνᾶνε δέντρα καὶ χωράφια ἀκατάπαυστα... Με τὸ πρόσωπο κολλημένον στὸ τζάμι, βλέπω τὰ βουνὰ πὺν φεύγουν...

Κάπου ἐκεῖ μακριὰ, σὲ μιὰ ράχη, ἀνεβαίνει ἓνας καπνός.

Μπορεῖ νὰναι καὶ τοῦ δικοῦ μας τοῦ σπιτιοῦ...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΠΑΙΔΙ

Τὸ κάθε ἀπόγεμα, στίς ἑξῆς, ἡ Φωτεινούλα ἡ γελαστή στὰ ἑξῆς γόνατα θὰ τρέξῃ νὰ πέση κλαίοντας, νὰ κλαυτῇ.

Μιά κι' ἔχει μάθει νὰ ὑποφέρει, δὲ θάναι γιὰ παραμικρὸ: τί νάτρεξε ὅσο ποῖς τὸ ξέρει γιὰ τόσο θοῖνο καὶ μικρὸ!

Στὰ φρενιασμένα τὰ παιγνίδια, πὺν σάστιζαν τὴν γειτονιά κασκέτα ἀπὸ τὰ κεραμίδια, σιάλες στὸ στύλο, στὴ γωνιά,

Σφιχτὰ στὴ μέση τῆς τῆς ζώνης με τὰ δυὸ χέρια τῆς βαστά, τρέχει, φωνάζει καὶ σηκώνει πιότερο ἀπ' ὅλους σαρμάτα.

Μά, πρὶν ἡ σόναξη σκορπίσει, ποτὲ παιγνίδι δὲν περνᾶ κάποιος νὰ μὴ τὴν χτυπήσῃ στὰ χωράτα, ἢ στ' ἀληθινά.

Πότε, τῆς ἀνοῖξαν με φούρια τὴ φαγωμένη τραχηλιά, πότε τὸ βόλκουν πὺν καινούργιο νὰ τῆς τραβᾶνε τὰ μαλλιά.

Καὶ νά, με δίχως στενοχώρια προθυμὴ τρέχει, καὶ πολὺ! — νὰ κἀνῃ ὅ,τι θὰ πουν τ' ἀγόρια, γνόμη δὲν ἔχει, οὔτε βουλή.

Κι' ὅμως, προχθές, τὴν εἶχαν κάμει δυὸ τρεῖς μαζί, με τὸ καλὸ, κι' ἔσπασε τῆς «γοῖας» τὸ τζάμι μ' ἓνα λιθαρί μακρουλό!

Ἐξῆς γυναικα τὴ μαζώνει (ἡ μάννα λείπει σὲ δουλειά), τὴν ἐσφουγγίζει, τὴ στεγνώνει, τῆς φτιάχνει καὶ τὴν τραχηλιά,

Τρίβει τὴ μύτη, πὺν μαυρίζει προῖνὸς ἀπλutos καφές, κι' ἀπὲ, τὴ φούχτα τῆς γεμίζει μαύρες σταφίδες καὶ στυφές.

Κι' εἶσι τὴ βλέπει ὁ παροδότης, ἔνα σὲ λίγο, στὴν βραδυά, νὰ μοιράσῃ με τὰ παιδιὰ τὴ φούχτα τῆς καὶ τὴ φωνὴ τῆς.

ΤΕΛΟΣ ΤΑΓΡΑΣ

PETER ROSEGGER

ΠΩΣ ΠΗΓΕ ΑΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟ

ΤΟ ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ

Ἀλλῃ μιὰ φορὰ κόντεψα νὰ τίς φάω με τὴ βέργα.

Ὁ πατέρας μου εἶχε ἓνα χιονόλευκο κατσικάκι. Κι' ὁ ξάδερφός μου ὁ Γιὸπ εἶχε ἓνα χιονόλευκο κεφάλι. Τὸ κατσικάκι μας μασσοῦλιζε ὅλη ὥρα τρυφερά βλαστάρια καὶ κορφοῦλες, κι' ὁ ξάδερφός μου ὁ Γιὸπ μασσοῦλιζε ὅλη ὥρα τὸ τσιμπούκακι του.

Τὸ κατσικάκι τ' ἀγαποῦσαμε μ' ἀφάνταστη λατρεία ἐγὼ καὶ τὰ μικρότερα τ' ἀδέρφια μου, καὶ τὸν ξάδερφό μας τὸν Γιὸπ τὸ ἴδιο. Ἐτσι μᾶς ἤρθε ἡ σκέψη νὰ χαρίσουμε τὸ κατσικάκι στὸν ξάδερφό μας.

Ἐνα ἡλιόλουστο πρωῒνὸ τοῦ Ἀλωνάρη φώναξα ὅλα τ' ἀδέρφια μου ἔξω, τὰ μάζεψα στὸ λειβαδάκι κι' ἐκεῖ τὰ ρώτησα:

— Ποιανὸ ἀπὸ σᾶς τὸ καπέλλο του δὲν ἔχει καμμιά τρύπα;

Ἐξέτασαν προσεχτικὰ τίς σκούφιες τους καὶ τὰ καπέλλα τους, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα ἀπ' ὅλα περνοῦσε ὁ ἥλιος κι' ἔκανε μεγάλους, στρογγυλοὺς καὶ φεγγεροῦς λεκέδες στὴν σκιά τους πὺν ἔπεφτε στὸ χῶμα. Μόνο τοῦ Γιωκάκη τὸ καπέλλο ἦταν δίχως ψεγάδι. Αὐτὸ λοιπὸν πῆρα κι' ἐγὼ στὰ χέρια μου κι' εἶπα:

— Ὁ ξάδερφός μας λέγεται Γιὸπ κι' αὔριο ἔχει τὴν γιορτὴ του. Τί θὰ τοῦ δώσουμε γιὰ μπουναμά; Ἐγὼ λέω νὰ τοῦ δώσουμε τὸ κατσικάκι.

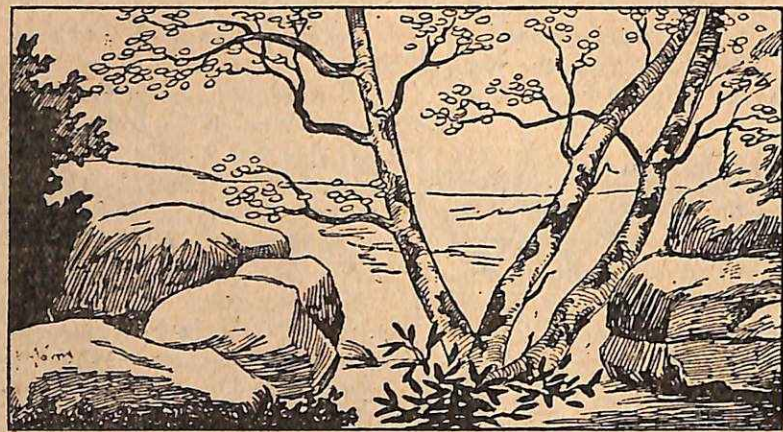
Τὸ κατσικάκι εἶναι τοῦ πατέρα! φώναξε ἡ μικρὴ μου ἀδερφούλα ἡ Πλόνελε, ἀναναχτισμένη γιὰ μιὰ τέτοια αὐθαρεσία.

Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σᾶς κρατῶ ἐδῶ τὸ καπέλλο. Ἐσύ, Γιωκάκη, πούλησες χθὲς τὸ κουνελάκι σου στὸν Παυλάκη τοῦ κουμπάρου τοῦ Γιωκουμῆ. Ἐσύ, Πλόνελε, προχθὲς στὰ βαπτίσια πῆρες τρεῖς πεντάρες γιὰ μαρτυριάκινα. Ἐσένα, Μίρτσελε, τώρα καὶ δυὸ μέρες σοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας μιὰ δεκάρα γιὰ χαρτζηλίκι. Νά, ἰδέτε, ἐγὼ βάζω τίς πέντε μου δεκάρες, πὺν ἔχω ὅλες-ὅλες, μέσα στὸ καπέλλο, βάλτε καὶ σεις τὰ δικά σας, καὶ μ' ὅσα μαζευτοῦν, ν' ἀγοράσουμε τὸ κατσικάκι ἀπ' τὸν πατέρα καὶ νὰ τὸ χαρίσουμε στὸν Γιὸπ. Νά, οἱ δικές μου οἱ δεκάρες.

Κοίταξαν κι' οἱ τρεῖς τους τίς δεκάρες πὺν ἔπεσαν κουνουρίζοντας μέσ' στὸ καπέλλο, κι' ὅστερα ἀρχισαν νὰ ψαχουλεύουν τίς τσέπες τους. Ἐξαφνα εἶπε ἡ Πλόνελε:

— Τὰ λεφτά μου τὰ ἔδωσα τῆς μητέρας!

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Οι γουστέρρες γυρίζουν στις φωλιές τους. Βλέπετε χαμμιά;
(Ανακοίνωση του Ντίνου Αδερφίτη)

Κι' η Μίρσελε φώναζε τρομαγμένη
— Τὰ δικά μου δὲν ξέρω ποῦ τὰ-
βαλα!

Κι' ὁ Γιακωβάκης ψιθύρισε μὲ τὰ
μάτια καρφωμένα στὴ γῆ:

— Ἡ τσέπη μου εἶναι τρύπια!

Ἔτσι ἡ ἐπιχείρησή μου ἀπέτυχε.

Ὡστόσο ἐμεῖς δὲν παύσαμε νὰ παί-
ζουμε καὶ νὰ κανακεύουμε τὸ χιονό-
λευκο κατσικάκι. Ἐκεῖνο ἐρχόταν
καὶ στηλωνόταν ὀρθῶς, κι' ἀκουμποῦ-
σε τὰ δυὸ του μπροστινὰ ποδαράκια
πάνω στὰ γόνατά μας, καὶ μᾶς κοί-
ταζε πονηρὰ μὲ τὰ λοξὰ ματάκια
του, σὰν νὰθελε νὰ μᾶς κοροϊδέψῃ,
ποῦ κι' οἱ τέσσερις μας μαζί δὲν εἴ-
χαμε τόσα λεφτὰ γιὰ νὰ μπορέσουμε
νὰ τ' ἀγοράσουμε. Καὶ μᾶς κουτου-
λούσε στὰ γερὰ καὶ βέλανε καὶ φαι-
νόταν τὰ κάτασπρα δοντάκια του. Ἦ-
ταν μὲν μόλις τριῶν μηνῶν κι' εἶχε κιό-
λας ἕνα μακρὸν κάτασπρον γενάκι· κι'
ἐγώ, κι' ὁ Γιακωβάκης, εἴμαστε ἀ-
γόρια πάνω ἀπὸ ἑπτὰ χρονῶν, κι' ὅ-
ταν θέλαμε νὰ φανοῦμε πῶς ἔχουμε
γένι, ἔπρεπε νὰ κολλήσουμε ἕνα ψεύ-
τικο, κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι μας, κα-
μωμένο ἀπὸ χαρτὶ ἢ ἀπὸ στουπί.
Κι' αὐτὸ ἀκόμη ἐρχόταν τὸ κατσι-
κάκι καὶ μᾶς τῆτρωνε ἀπὸ τὰ μοῦτρα
μας.

Κι' ὅμως καθέννας μας ἀγαποῦσε
τὸ ζώακι πολὺ περισσότερο ἀπ' τ' ἀ-
δερφία του τὰ ἴδια. Κι' ἐγὼ κάθησα
κι' ἔσπασα τὸ μυαλό μου γιὰ νὰ βρῶ
μὲ τί τρόπο θὰ καταφέρναμε νὰ χα-
ρίσουμε τὸ κατσικάκι στὸν ξάδερφο
τὸν Γιόπ.

Ὅταν λοιπὸν τὸ μεσημέρι γύρισε
ὁ πατέρας ἀπ' τὸ χωράφι, τρέξαμε
ὅλοι κοντὰ του καὶ κρεμαστήκαμε ἀ-
πὸ τὰ ρούχα του.

— Πατέρα, εἶπα ἐγώ, εἶναι ἀλή-
θεια πῶς ὅποιος σηκώνεται πρωτ', ἔ-
χει χρυσάφι στὸ πουγγί;

Αὐτὴ τὴν παροιμία τὴν ἔλεγε ὁ
πατέρας μου ταχυτικὰ καὶ γι' αὐτὸ
μοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως.

— Καὶ βέβαια εἶναι ἀλήθεια.

— Πατέρα, φωνάξαμε τότε κι' οἱ
τέσσερις μαζί, πόσο πρωτ' πρέπει
νὰ σηκωνόμαστε κάθε μέρα, γιὰ νὰ
μᾶς δώσῃς τὸ ἄσπρο κατσικάκι;

Ὁ πατέρας μου, δὲν φαίνεται, νὰ
περίμενε πῶς θὰ γινόταν μιὰ τέτοια
ἐμπορικὴ ἐκμετάλλευση τῆς παροι-
μίας του. Ὅταν ὅμως ἔμαθε πῶς θέ-
λαμε τὸ κατσικάκι γιὰ νὰ τὸ χαρί-
σουμε στὸν ξάδερφό μας τὸν Γιόπ,
τότε μᾶς ζήτησε νὰ τοῦ υποσχεθοῦ-
με πῶς θὰ σηκωνόμαστε μονάχα μι-
σὴ ὥρα νωρίτερα κάθε πρωτ' καὶ μᾶς
ἔδωσε τὸ ἀγαπημένο μας ἀσπρούλι.

Τὸ κατσικάκι τότε ἦταν δικό μας.
Ἀποφασίσαμε ὁμόφωνα τὸ ἄλλο πρωτ'
κιόλας νὰ σηκωθοῦμε ἀπὸ τὰ κρε-
βάτια μας νωρίς, πρὶν νὰ σηκωθῇ ὁ
ξάδερφός μας — κι' αὐτὸ δὲν ἦταν
λίγο — νὰ δέσουμε μιὰ κόκκινη κορ-
δέλλα στὸ λαιμὸ τοῦ κατσικαίου καὶ
νὰ τὸ πάμε στὸ κρεβάτι τοῦ γερο-
Γιόπ, πρωτοῦ ἀκόμη ἐκεῖνος φορέ-
σῃ τὴν μακριὰ σταχτιά προδιά του,
ποῦ δὲν τὴν ἔβγαζε ἀπὸ πάνω του
οὔτε χειμῶνα οὔτε καλοκαίρι.

Αὐτὴ ἦταν ἡ καλὴ μας πρόθεση.

Τὸ ἄλλο ὅμως πρωτ', ὅταν μᾶς ξύ-
πνισε ἡ μητέρα καὶ μὲς ἀνοίξαμε
τὰ βλέφαρα, ἔπεσε ὁ ἥλιος τόσο δυ-
νατὰ στὰ μάτια μας, ὥστε τὰ κλεί-
σαμε γρήγορα-γρήγορα καὶ κουκου-
ληθήκαμε κάτω ἀπὸ τὰ σιντόνια μας
ὥσπου σκέπασε ἡ μητέρα τὸ παρά-
θυρο μὲ τὸ τσιμπέρι τῆς.

Τώρα δὲν τὴν γλυτώνουμε πιά. Μὰ
ὥστόσο ὁ γέρο-Γιόπ ἦταν ἀπὸ
πολλὴ ὥρα φευγάτος μαζί μὲ τὴν
προδιά του. Εἶχε κατεβάσει τὰ γίδια
καὶ τὰ πρόβατα στὴ βοσκή, κάτω
στὴ λαγκαδιά ὅπου τὰ φύλαγε ὅλη
τὴν ἡμέρα, μασουλώντας τὸ ἀχώρι-
στο τσιμπουκάκι του. Καὶ τὰ γίδια
καὶ τὰ πρόβατα τσιμπολογοῦσαν τὸ
δросόλουστο γρασιδί καὶ τὰ τρυφερά
βλαστηράκια, καὶ χοροπηδοῦσαν κι' ἔ-
παιζαν τόσο εὐθυμα στὸ λιβάδι.

Μαζί τους ἦταν καὶ τὸ χιονόλευκο
κατσικάκι. Καὶ δὲν βρέθηκε κανένας
νὰ πῇ τοῦ Γιόπ, πῶς σήμερα εἶχε τὴν
γιορτὴ του.

Τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουνα μικρός, τὰ
σπίρτα ἦταν ἀκόμη πολὺ σπάνια
καὶ ἡ φωτιὰ ἦταν κάτι τι πολῦτιμο.
Δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν κουβα-
λάῃ τόσο εὐκόλα στὴν τσέπη του,
ὅπως σήμερα, χωρὶς νὰ κάψῃ τὸ
πανταλόνι του. Γιὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ,
ἔπρεπε νὰ παιδεύτῃ μιὰ ὥρα χτυ-
πώντας μιὰ πετρίτσα ἐπάνω σὲ μιὰν
ἄλλη. Κι' ἔπρεπε ὕστερα νὰ τὴν ταῖ-
σῃ μὲ ὕσκα. Περνοῦσε ὥρα πολλή
ὥσπου νὰ πιάσῃ καλὰ καὶ νὰ πετά-
ξῃ φλόγα καὶ νὰ μὴ κινδυνεύῃ πιά
νὰ σβύσῃ. Ἦταν μιὰ δουλειὰ βαρειά
καὶ κοπιαστική. Στὸ ἀνάμμα τῆς φω-
τιάς, ἡ τόσο ἡμερὴ κι' ὑπομονετικὴ
μητέρα μου μπορούσε νὰ νευριάσῃ
καὶ νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή τῆς.

Τὴ θράκα ποῦ τὴν εἶχε τότε κα-
λὰ σκεπάζει τὸ βράδυ, τὴν ἔδρισκε
τὸ πρωτ' τις περισσότερες φορὲς σδυ-
σμένη. Ὅσο καὶ νὰ παιδεύονταν ἡ
μητέρα μου νὰ βρῇ χαμμιά σπύθα
σκαλίζοντας μέσα στὴ στάχτη καὶ
φυσώντας τὰ μαυρισμένα κάρβουνα,
ὅλοι οἱ κόποι τῆς πῆγαιναν στὰ χα-
μένα. Ἡ φωτιά ἦταν ὀλότελα σδυ-
σμένη ἀπὸ βραδύς. Καὶ τότε ἀρχίζε
τὸ σφυροκόπημα μὲ τις τσακμακόπε-
τρες· καὶ ἐμεῖς τὰ παιδιά περιμέναμε
πολλὲς φορὲς ξελιγωμένα ἀπὸ τὴν
πεῖνα, ὥσπου νὰ καταφέρῃ ἡ μητέρα
νὰνάψῃ τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ μᾶς ψῆσῃ
τὸν καφέ μας.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ πρωτ' ποῦ εἶχε
ὁ ξάδερφός μας τὴ γιορτὴ του, Ἀπὸ
νωρίς ἀκούγαμε τὴ μάννα μας νὰ φυ-
σᾷ τὴν στάχτη καὶ νὰ χτυπάῃ τις
τσακμακόπετρες. Στὸ τέλος ὅμως φώ-
ναξε ἀπελπισμένη:

— Ἀδικοὺς ὁ κόπος μου! Δὲ θέλει
νὰνάψῃ! Εἶναι σὰν νάχουν φτύσει τὰ
Καλιναντζάρια μέσ' στὴν στάχτη σή-
μερα. Κι' ἡ τσακμακόπετρα δὲν βγά-
ζει οὔτε μιὰ σπύθα, καὶ ἡ ὕσκα
εἶναι βρεγμένη, καὶ οἱ ἄνθρωποι πε-
ριμένουν τὸν καφέ τους.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Βεβαιότατα! εἶπε ἡ ἀδελφή.

— Καὶ νὰ κοιτάξῃ νὰ φτιάσῃ λίγο
τὸ χαρακτήρα τῆς, ἐξακολούθησε ἡ ἐ-
πισκέπτρια, καὶ τὸ φέρισμό τῆς, γιὰτὶ
ἡ λαϊδὴ Ἰσαβέλλα εἶναι ἀρκετὰ κα-
κομαθημένη. Ὁ λόρδος Σθένσενχαμ
δὲν τὴν ἔχει παρὰ μερικὸς μῆνες στὸ
σπίτι του. Ἡ δεσποινὶς- συνοδὸς πρέ-
πει ἀκόμη νὰ ξέρῃ νὰ μιλᾷ καλὰ, νὰ
εἶναι ἐξυπνὴ καὶ νὰ μπορῇ
νὰ δέχεται. Αὐτὸ εἶναι ἀ-
παραίτητο. Νομίζετε πῶς
θὰ τὰ καταφέρῃ;

— Ἡ Ἐδιθ εἶναι μὲ τὸ
παραπάνω ἱκανὴ γιὰ ὅλα
αὐτά.

— Ἐρεῖ κανένα ὄργανο;

— Παίζει θαυμάσιο πιάνο.

— Τότε ὅλα εἶναι ἐν τά-
ξει. Μπορῶ νὰ γράψω ἀπό-
ψε στοὺς Σθένσενχαμ;

— Ἀφήστε νὰ ρωτήσω
τὴ «μητέρα» μας καὶ τὴν
Ἐδιθ πρώτα.

— Καλὰ, τότε μοῦ δίνετε
τὴν ἀπάντησιν αὐριο. Σκέφ-
τηκα καὶ κάτι ἄλλο. Στὴ
θέση τῆς δεσποινίδος- συνο-
δοῦ ποῦ θὰ βρισκεται ἡ Ἐ-
διθ, τὸ πραγματικὸ τῆς ὀ-
νομα καὶ ὁ τίτλος τῆς εὐ-
γενείας τῆς εἶναι ἐντελῶς
περιττὰ καὶ ἴσως βλαβερὰ.

— Ὁ κόμης ντὲ Φερλακ
λεγόταν Ὁμπρύ, ψιθύρισε
σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα,
ὥστε μπορεῖ νὰ λέγε-
ται Ἐδιθ Ὁμπρύ, ἂν θέλετε.

Ἦτοτε ἀπὸ 8 ἡμέρες,
ὅλα εἶχαν τελειώσει, καὶ ἡ
Ἐδιθ θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν
καινούργια τῆς θέσιν τὴν ἐ-
πομένη.

Εἶχε μπεῖ στὸ ὀρφανοτροφεῖο ὡς
Ἐδιθ ντὲ Φερλάκ, ὡς πλουσία κληρο-
νόμος, ποῦ περιμένει τοὺς γονεῖς τῆς,
κι' ἔβγαине ὡς μιὰ φτωχὴ ὀρφανή,
χωρὶς πλοῦτη καὶ χωρὶς ὄνομα.

Εἶχε φθάσει στὸ ζενίτ τῆς δυστυ-
χίας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Μέσ' στὴν ὁμίχλη τοῦ Παρισιοῦ,
μόλις ἔφτανε τὸ τραῖνο. Εἶναι ἀργά,
ὁ σταθμὸς γεμάτος κόσμος, φωνές,
βαλίτσες, ὑπάλληλοι καὶ χίλιοι-δυὸ
θόρυβοι ζαλίζουν τὴν Ἐδιθ.

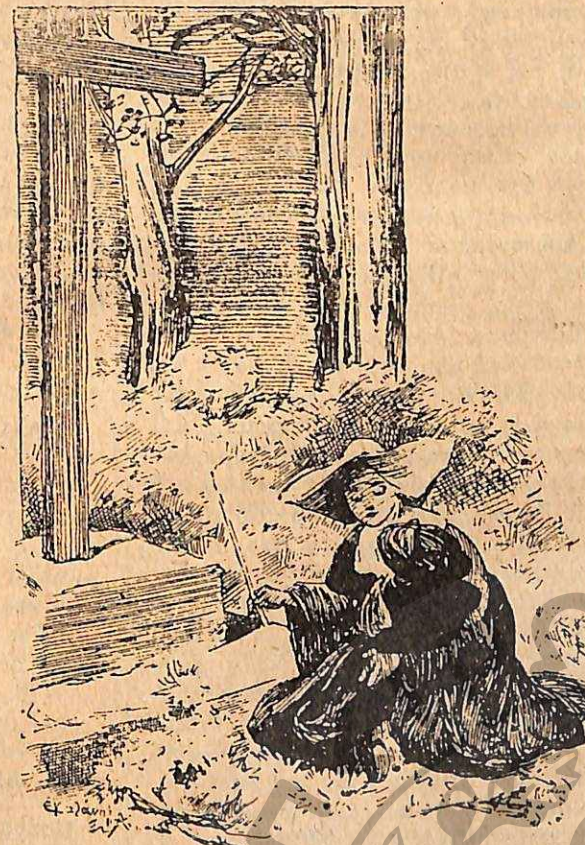
Ἦταν εὐχαριστημένη ποῦ ἔφτανε
ἐπιτέλους ὕστερα ἀπὸ ἕνα τόσο κο-
πιαστικὸ ταξίδι, καὶ ὅμως, πόσο δυ-

νατὰ χτυποῦσε ἡ καρδούλα τῆς! Πη-
γαίνει νὰ ἐργαστῇ, νὰ ζήσῃ ἀνάμεσα
σὲ ξένους ἀνθρώπους. Βιαστικὰ ἡ ἀ-
δελφὴ Ἰωσηφίνα τακτοποιοῦσε τὰ
πράγματα τῆς.

— Ἐδιθ, ἔλα παιδί μου, φτάσαμε.

Πρόσεξε καλὰ μὴ μὲ χάσῃς

Σ' ἕνα τέταρτο, βρισκόταν σ' ἕνα
κλειστὸ αὐτοκίνητο ποῦ ἔτρεχε ὀλοτα-
χῶς μέσ' στοὺς κοσμοπλημμυριστοὺς

— Τὴν ὥρα τοῦ πίνακα θάκαναν οἱ δυὸ μαζί ἔτσι!
σκέφτηκε ἡ δούκισσα... (Σελ. 91, στ. γ')

δρόμους τοῦ ἀπέραντου Παρισιοῦ.

— Ἀρκετὰ κοιτάξῃ, ἔχω ὅλο τὸ
χειμῶνα ἐμπρός μου ἄλλωστε γιὰ νὰ
δῶ τὸ Παρίσι, ἐνῶ ἐσεῖς... Μιλή-
στε μου, τὰ ἔχω ἐντελῶς χαμένα, τί
πρέπει νὰ κάνω; νομίζω πῶς ὀνει-
ρεύομαι.

— Εἶναι εὐχάριστο τοῦλάχιστο τὸ
ὄνειρο;

— Ὁχι, ψιθύρισε σιγανὰ ἡ Ἐδιθ,
μοιάζει περισσότερο μὲ ἐφιάλτη. Χαί-
ρομαι βέβαια ποῦ ἦρθα στὸ Παρίσι,
μὰ σκέπτομαι συνεχῶς: ἀπόψε θὰ εἴ-
μαι μόνη, ὀλομόναχη σ' αὐτὴ τὴ
μεγαλοῦπολη, χωρὶς κανέναν δικό
μου, σὲ μιὰ ξένη οἰκογένεια... Ἦτοτε,
αὐτὸ τὸ ταξίδι τὸ εἶχα ἄλλοῶς ὀνει-
ρευτεῖ... εἶχα ὀνειρευτεῖ νὰ τὸ κάνω

μὲ τοὺς γονεῖς μου... εὐτυχισμένη...
καὶ τώρα... εἶμαι μόνη... ὀρφανὴ
καὶ ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζομαι γιὰ
νὰ ζήσω...

Κι' ὅσα δάκρυα εἶχε κρατήσῃ τό-
σον καιρὸ, ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπ' τὰ
μάτια τῆς.

— Ἐδιθ, μικρούλα μου, ἐσὺ ποῦ
εἶσαι πιά γυναῖκα, ἄκουσε με, σὲ
παρακαλῶ.

Σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ μὴν πληγώσῃ
τὴν καρδούλα τῆς, τῆς εἶπε:

— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος, ἔχε σ'
αὐτὸν τίς ἐλπίδες σου, κι' αὐτὸς
ποῦ εἶναι καλὸς γιὰ ὅλους,
δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ χαθῇς.
Πρέπει πάντα νὰ κάνῃς
τὸ καθήκον σου· βάλε ὅλα
σου τὰ δυνατὰ νὰ τῆς δώ-
σῃς, ὅχι μὲ λόγια, τὸ κα-
λὸ παράδειγμα· ἐνός παι-
διοῦ ποῦ πιστεύει κι' ἀγαπᾷ
τὸ Θεό.

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ἔκαναν
καλὸ, σήκωσε τὸ κεφάλι καί,
κοιτάζοντας κατάματα τὴν
ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα, εἶπε:

— Σὰς ὑπόσχομαι νὰ κά-
νω πάντα τὸ καθήκον μου
καὶ νὰ πιστεύω μὲ ὅλη μου
τὴν ψυχὴ στὸ Θεό.

Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε,
εἶχαν φτάσει.

— Ἐδιθ, πρέπει νὰ σὲ ἀ-
ποχαιρετήσω, εἶναι ἀργά
γιὰ νὰνέσω στοὺς Σθένσεν-
χαμ, μόλις προφταίνω τὸ
τραῖνο τῆς Λυών, καὶ δὲν
θέλω νὰ τὸ χάσω.

— Ὁ, μὴ μὲ ἀφήστε μό-
νη, ἔλατε, ἔστω καὶ γιὰ λίγο.

— Ἀδύνατο, καλὸ μου
παιδί, αὐριο χωρὶς ἄλλο πρέ-
πει νὰ εἶμαι στὸ μοναστήρι.

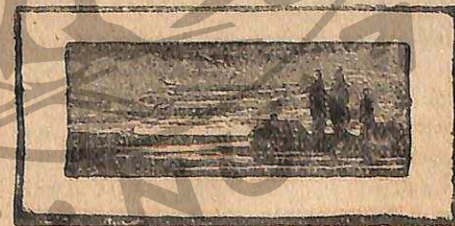
Τὴ φίλησε πολὺ-πολὺ, καὶ
γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὴν ὥρα ποῦ
τῆς ἔδινε καὶ τὸ τελευταῖο,

τῆς φάνηκε τῆς Ἐδιθ, πῶς θὰ εἶχε
κάτι νὰ τῆς πῇ· ἀλλὰ ὅχι, ἡ ἰδέα
τῆς θὰ ἦταν, ἡ ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα
εἶπε μόνο:

— Στὸ σταθμὸ τῆς Λυών.

Κι' ἡ Ἐδιθ ἔμεινε μόνη στὸ πε-
ζοδρόμιο, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο χανό-
ταν μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΙΛΙΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

στό μεγάλο σου βαθυγάλανο καθρέφτη. Μά κάποτε, όργισμένη, τρελλή, άγρια βασίλισσα, μουγγολίζει. Χτυπάς αλύπητα τὰ χαλικάκια. Τὰ βότσαλα παραοφύονται άπ' τ' άφρισμένα κύματα σου σ' έναν τρελλό χορό. Ο ήλιος, κι' αυτός θυμωμένος, κρύβει τις άχτίδες του πίσω άπ' τὰ πυκνά κατάρματα σύννεφα, Οί γλάροι, τὰ θαλασσοπούλια, ξαφνιασμένα πετούν έδω κι' εκεί, άφίονοντας ξεφωνητά άνησυχίας.

Τὰ νερά σου μαύρα, γεμάτα φύκια κι' άμμιους. Τό μουγγρισμά σου άπαίσιό. Άλίμονο στό καρβάκι που τό πλάνευες! Άλίμονο, θά τό καταβροχθίσουν τ' άχόρταγα τὰ βάθη σου! Κί' έτσι πληθαίνουν οί θησαυροί που κλειούνται μέσα στά μαύρα σωθικά σου.

Άέριαντο της γής άπλώνεσαι μαγνάδι.

Θάλασσα! θάλασσα μυριόχρωμη! θάλασσα χιλιόμορφη! Κί' ήσυχη, κι' άγριεμένη, πάντα σ' άγαπώ.

Ανσόχαρτο

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Μιά φορά στη Ζάκυνθο, κάποιος Νιόνιος πήγε νά επισκεφθί κάποιον συνονόματο φίλο του.

Ένώ μιλούσαν στό σαλόνι, πετάχτηκε ξάφνου ένα ώραίο σκυλί και πήγε κοντά στόν έπισκέπτη Νιόνιο.

Ο Νιόνιος τό χάιδεψε κι' είπε.

— Είναι, τζογουλά μου, ώραίο τό σκυλάκι που έχεις. Μά δέ μου λές, περικαλώ, πώς... τό λένε;

— Γιατί, άπάντησε ο κάτωχος.

— Σε ρωτάω, Νιόνιο μου, πώς τό λένε και σ' έσύ λές... γιατί;

— Ναί, γιατί, επανέλαβε κι' ο άλλος.

— Ω! μά τόν Άγιο Διονύσιο, φίλε μου, θά μέ κάμης νά σπαρτάρω. Πώς τό λένε; νά μέ ιδίς ποθαμένο!

— Μά στό είπα φίλε μου. Γιατί τό λένε!...

— Ά! δόξα τόν Άγιο Διονύσιο, είπε τότε ο Νιόνιος, που πήρε κάβο μέ τὰ πολλά. Κί' έλεγα πά νά πη πώς... μέ κοροϊδεύεις!...

Φτωχό Κρινούλι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής στό μάθημα της Φυσικής ρωτάει πώς παράγεται ή δρόσος. Κί' ο έξυπνος Μίμης:

— Καθώς γυρίζει, κύριε, ή γή περί τόν άξονά της ιδρώνει, και τόν ιδρώτα αυτόν τόν ονομάζουμε δρόσον!

Νικήτας Λέγτας

— Τί κάνεις αυτού. Τοτό;

— Δένω στό δάχτυλό μου μιά κλωστή γιά νά θυμηθώ νά ξυπνήσω αύριο τό πρωί στις έξη.

Ρόδης Οδράνης

Μαρίνα:— Ο καρβουνιάρης μας είναι τόσο μαύρος, που είτε κλειστά, είτε άνοιχτά τάχει τὰ μάτια του, φαίνεται πάντα τό ίδιο.

Δίνα:— Καί το'ό δικού μας τό χέρι είναι τόσο μαύρο, που τό νομίζει γιά καρβουνο και τό ζυγιάζει μαζί μέ τὰ καρβουνα.

Μπέλλα Κούκλα

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οί έξις τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 26, ταχυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1931), ύπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τόμοι, 38 έν δλω. Έκ τούτων, οί μέν Τόμοι των έτών 1894 — 1928 τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 80 και ραμμένους δρ. 85. Οί δέ Τόμοι το'ό 1929, 1930 και 1931 τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 110 και ραμμένους δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 6 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δέ τό Έξωτερικόν δρχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 δδδς Ε'υριπίδου,
την 4 Φεβρουαρίου 1931
ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα μέ άνεπαρκές γραμματόσημο, γιά τὰ όποία πρέπει νά πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίετέ τα και βάεετε τό γραμματόσημο σωστό. — Δέν άπαντώ σε κανένα, όταν μέ ρωτά γιά πράγματα που τά έχει ο Όδηγός το'ό Συνδρομητο'ό. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει νά τόν προμηθευθί όποιος θέλει νά λαβαίνη μέρος στην κίνηση.

ΠΟΛΛΑ Διαπλάσπουλα, που γράφουν σήμερα παραπνοήματα, πώς ένθ' έγραφα πώς ή είσοδος στην Άκαδημία, γιά τή δέξιση το'ό κ. Ξενοπούλου, θάταν έλευθερία, δέν τάφηναν νά μπουν, γιατί δέν είχαν εισιτήρια. Δέν φταίω έγώ, παιδιά μου! Στην αρχή, που είχαν πει πώς θάφηναν έλευθερία την είσοδο τό άμφιθέατρο γιά όλο τόν κόσμο, — έπομένως και γιά τὰ Διαπλάσπουλα, όσα θά πήγαιναν χωρίς — και μόνο γιά τό κέντρο της αίθουσας θά ζητούσαν εισιτήρια. Καί ός τ'όγραφα γιά νά πάτε. Έότερα όμως άλλαξαν γνώμη, γιατί φοβήθηκαν την κομοροτή, που μπορούσε νά πιάση έξ έφ'όδου τὰ καθίσματα το'ό κέντρου άπό νωρίς, κι' οί προσκεκλημένοι που θά πήγαινον ύστερα, νά μ'ή βρο'ν θέση. Κί' αποφάσισαν νά μ'ή επιτραπ'ή ή είσοδος παρά σ' όσους θά είχαν εισιτήρια. Τόγραφαν μάλιστα κι' οί έφημερίδες: «Η είσοδος δι' εισιτηρίων παρεχομένων υπό της γραμματοελας της Άκαδημίας». Άλλά όταν τό είδα, όταν μου τόπαν, ήταν άργά πιά γιά νά σάς τό πώ. Κί' έτσι σάς... γέλασα χωρίς νά θέλω. Εύτυχώς, πολλά άλλα Διαπλάσπουλα, που τό είδαν στις έφημερίδες και κατάλαβαν πώς αυτή ήταν ή νεώτερη άπόφαση, πρόφτασαν νά προμηθευθ'ον εισιτήρια άπό τό γραφε'ό της Άκαδημίας ή άπό τόν ίδιο τόν κ. Ξενοπούλου, κι' έτσι τό άμφιθέατρο στολίστηκε όπως τό είδε μέ τόση του χαρά, καθώς σάς γράφει και στη σημερινή Έπιστολή του.

Άπό τὰπειράριθμα γράμματα που έλα-

βε μ' αυτή την ευκαιρία, τόν συγκίνησε εξαίρετικά τό γράμμα ένός παλιού Διαπλάσπουλου και τώρα συνεργάτη, το'ό κ. Μιχ. Στασινοπούλου. Μά είναι τόσο ώραίο! Κί' έπειδή νομίζω πώς διερμηνεύει τό αίσθημα όλων σας, τό δημοσίευω: «Σας γράφω υπό την επίδραση άκόμη της βαθείας συγκίνησης που έδοκίμασα χτες στην τελετή της δέξισέσέσας σας. Ά, σάς δρκίζομαι πώς ήταν μιά άπό τις συγκινητικές εκείνες στιγμές που μένον διαβίου άληθυσμένης, όταν σάς είδα εκεί μέ τό φωτιστέφανο της δέξης, που ήλθε νά στεφανώσει μιάν ανώτερη και πολυσέδαστη έργασία. Κί' ο κόσμος που σάς έτίμησε τόσο, και τά πλήθη που περίμεναν άπέξω και δέ μπορούσαν νά μπουν — ά, έλ' αυτά ήταν μιά συγκινητική άποθέωση, που μου έφερε ρίγη και δάκρυα στά μάτια. Δέν έχει πιά τίποτα άλλο νά σάς ε'χρηθε'ί κανείς!»

Η δ. Βασούλα Μπουρνιά μου γράφει ότι κι' αυτή είναι πρόθυμη νά βοηθήσει γιά τή διεξαγωγή της γιορτής το'ό Βιβλίου. Τή συγχάρη λοιπόν και την παραπέμπω στην κ. Έλένη Ψημένον, δδδς Γ' Σεπτεμβρίου 76. Άς της γράψω ή καλύτερα άς την επισκεφθ'ή γιά νά συνεννοηθ'ον. (Τό ίδιο είπα και στην Κάποιο, που έκαμνεν την ίδια ζέσηπαινη δ'ήλωση.) Η δ. Μπουρνιά πληροφορεί άκόμη την Ά'ντα, ότι είναι Άθηναία άφου γεννήθηκε έδω, κατάγειται όμως πραγματικώς άπό τή Χίο κι' είναι πολύ περήφανη γι' αυτό.

Ο Νάρκισσος έφιλοτέχνησε μιά πλήρη σειρά άπό καλλιστεχνώτατα γράμματα — άπό τό Α ως τό Ω — σάν εκείνα που έδάζα άλλοτε ως αρχικά στις Άθηναϊκές Έπιστολές, άλλα όμοιόρρυθμα και μοντέρνα, και την έχάρισε σ'όν κ. Ξενοπούλου, που τόν ευχαριστεί πάρα πολύ. Φυσικά, κάποτε ή τή χρησιμοποιήση, είτε πάλι γιά τις Έπιστολές του, είτε γιά κανένα βιβλίο του, είτε γιά τή «Νέα Έστία». Άλλ' άργότερα, νά περάση ή κρίση. Γιατί ξέρετε τί θά στοίχιζε αυτό τό λούσο, δηλαδή νά γίνουν 24 κλισέ; Άπάνω άπό χίλιες δρχ. χμς.

Νά ένα Διαπλάσπουλο που θά τό ζήλ'εφουν πολλοί: Ο Ό γυμνος της Έλευθερίας. Ξέρετε πόσους τόμους μου έχει στην βιβλιοθήκη του; Τριάντα έντά, δηλαδή όλους! Κί' όμως δέν είναι συνδρομητής μου παρά άπό τό 1928. Στην αρχή όμως ήταν ή γιαγιά του, έπειτα ή μητέρα του, ή παλιά μου Νύμφη το'ό Σηκουάνα, μέ τις άδελφές της, έπειτα ή άδελφή του, άπό τό 1924, και τώρα αυτός. Όστε λίγους τόμους χρειάστηκε νάγοράση, γιά νά συμπληρώση τή σειρά. Κί' είναι τόσο περήφανος γι' αυτήν! Γιατί έχει την ιδέα ότι κατέχει ένα θησαυρό.

Έλαβα, Χωρίς Φτερά, κι' έξετέλεσα τις παραγγελίες σου. Τό συμπέρασμά σου, άπό τις Έγκρίσεις των Ψευδωνύμων, είναι σωστό: Στην κίνησή μου παίρνουν μέρος περισσότερα κορίτσια παρ' άγόρια. Καί τό έξηγείς ωραϊότατα όταν λές «φυσικά; γιατί έμεις τὰ κορίτσια δέν έχουμε τί άλλο νά κάνουμε». Άλλη φορά, που ήρθε αυτό τό ζήτημα, είπαν, είπαν, και τί δέν είπαν! Έσύ, μέ μιά φρασούλα, α'υθόρμητη, ειλικρινή, άφελέστατη, τά είπες όλα. Τάγόρια είναι... άγόρια! και τὰ κορίτσια είναι... κορίτσια. Κί' όπως είναι έξαιρέσεις σ'όν κανόνα τὰ κορίτσια που έχουν νά κάνουν κι' άλλα πράγματα, ώστε νά μ'ήν ευκαιρο'ν ή νά μ'ήν ένδιαφέροντα γιά την κίνηση, έτσι είναι έξαιρέσεις και τάγόρια που έχουν όλον τόν καιρό. Είδημή ή φιλομουσία, ή φιλοκαλία, ή έξυπνάδα, γιά μένα, είναι ή ίδια και στά δυό φύλα.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οί συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, νά την άνανεώνουν άμέσως, χωρίς νά μέ υποβάλλουν εις τόν κόπον και τό έξοδον νά τό ύπενθυμίζω στην καθένα ιδιαιτέρως. Η έγκαιρη άνανέωση της συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρέος το'ό καλο'υ συνδρομητο'ό.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Αυτά τά είπα γιατί μου άρεσε ή φρασούλα της Χωρίς Φτερά. Άλλά δέν έννοώ νά ξανάρθω τό ζήτημα. Καί δηλώνω ότι δέν θάπαντήσω σε κανένα που θά μου έγράφε τυχόν γι' αυτό.

Ντίνε Α'ντερητή, και μένα μου άρεσε πολύ αυτό τό ποίημα της Κυράς της Θάλασσας κι' ευχαρίστως της διαβίξω τὰ συγχαρητήριά σου. Γιά τάλλα που μου γράφεις, δέν μπορώ νά σο' πώ τίποτα. Μόνο ή ίδια θάξω τό δικαίωμα νά μέ ρωτήση. Όχι, άφιέρωσεις στην Σελίδα Συνεργασίας δέν έπιτρέπω, γιατί τότε δέν θά δημοσιευόταν κομμάτι χωρίς άφιέρωση και θάταν άρκετά γελοίο.

Τό έλαβα, Σικωνία Α'ντα, και θά τό κρίνω μέ α'υστηρότητα και την έπιθυμία σου. Διαβίξω τὰ συγχαρητήριά σου στους Βατράχους γιά την έπιτυχία της γιορτής τους και προπάντων γιά τή προσέφεραν την έισπραξή υπέρ το'ό συσσίτιου των άπόρων. Δέν είναι άσχημη ή ιδέα ένός Ημερολογίου της Διαπλάσεως, άλλα που καιρός νά τό καταρτίσω; Τάλλα περιοδικά, που βγάζουν και Ημερολόγια, δέν έχουν τούς δικούς μου Διαγωνισμούς, Κυριακές, Πένταθλα κτλ. που τόσο μέ άπασχολούν.

Χαίρω που έγινες καλά. Α'νθίς, και σο' ευχομαι καθ' έπιτυχία στους Διαγωνισμούς το'ό σχολείου. Άφου ήσυχάσης, έαναγράφω μου, νά μάθω πώς πήγες, άν και δέν έχω καμιά άμφιβολία, άφου αυτές τις ήμέρες μελετάς τόσο, που ούτε τό φυλλάδιό μου καλά-καλά δέν διαβάζεις. Ευχαριστώ γιά τὰ καλά λόγια.

Κί' έδω, Ρέμβη, είχαμε πολύ δυνατά κρύα, άν και δέν έχόνισες μέσα στην πόλη. Μόνο τὰ βουνά δ'όλγυρα τά βέλαμε κάτασπρα, καθώς και... τα'υτοκίνητα, που έρχόνταν άπό τις έξοχές. Όρα! ή χειμωνιάτικη περιγραφή σου. Διαβίξω τὰ συγχαρητήριά σου στην Ρωμανική Βοσκοπούλα γιά τό κομμάτι της που σο' άρεσε τόσο. Κί' έλπίζω τώρα νά μ'ήν κάμης πάλι τέσσερις μήνες νά μου γράφεις!

Πάντα έχεις τό δικαίωμα, Κυρά της Θάλασσας, νά μέ... «ζαλίζης ταχτικά». Οί πράξεις των άγαπημένων προσώπων κρίνονται πάντα μέ έπισκευή, γιατί μιλά ή καρδιά. Υπάρχει όμως κι' ένα όριο. Υπάρχουν δηλαδή πράξεις που καμιά άγανάκη δέν μπορεί — και δέν πρέπει — νά τις συγχωρή. Έξαιρείται ή μητρική, που πραγματικώς είναι άπειρη κι' άνεξίτηλη. Θά πω στα παιδιά νά διορθώσουν σ'όν πρώτο στίχο της έμπτης στροφής το'ό ποιήματός σου «Μαννούλα», άντι λυπημένα, λυπημένο, γιατί έτσι άποκαθίσταται κι' ή όμοιοκαταληξία.

Δέν άμφιβάλλω, Μπεμπέκα Νικολοπούλου, γιά την άγάπη που τόσο εύλωτα μου έκφράζει, άφου σο' μεταδόθηκε άπό τή μητέρα σου, την παλιά

μου συνδρομητριά. Σ' ευχαριστώ πολύ κι' έλπίζω, τώρα που κατανίκησες αυτή τή δειλία, νά πάρης και ψευδώνυμο και νά μου γράφης συχνά.

Έέρω, Βασίλισσα των Ρόδων, πώς τό καλοκαίρι τ'εμπελιάζει κανείς, άλλα καμιά φορά και τό χειμώνα. Γι' αυτό δέν έβαλα μέ τό νο'ό μου κακό που δέν λάβαινα γράμμα σου τόσους μήνας. Έννοια σου γιατί και χωρίς τό ξεσπάθωμα θά σε συγχωρούσα: ώς τόσο σ' ευχαριστώ πολύ, και μάλιστα που σκοπεύεις νά μου έγγράφης κι' άλλες. Διαβίξω τὰ συγχαρητήρια σου στην δ. Καραγκάλου γιά τό διηγήμα'ό της τό χριστουγεννιάτικο της «Νέας Έστίας».

Μου βόλε Άνδρος, την θυμάμαι πολύ καλά την παλιά μου φίλη Νεράϊδα το'ό Γιαλού, άν και πέρασαν δώδεκα χρόνια άπ' τό τελευτατό της γράμμα. Νά της π'ής, σε παρακαλώ, τούς χαριστικούς μου. κα'θώς και το'ό κ. Παπαδοπούλου κι' όλον το'ό σπυτικού. Διαβίξω τὰ συγχαρητήριά σου στο'ό Οδράνο Τόξο και στην Α'ντη Ρόδου γιά τὰ ποιήματά τους.

Ο Κισσός των Βράχων, που θά είδε την έγκριση το'ό ψευδωνύμου του, μου γράφει, σχετικώς μέ την Έπιστολή το'ό κ. Φαίδωνος γιά τόν μέλλοντα πόλεμο, ότι κι' αυτός είχε την ύποψη πώς αυτά που προφητεύουν είναι ύπερβολές, άλλα τώρα είναι βέβαιος. Άλλωστε έδιάβασε και τόν Θουκυδίδη, κι' είδε ότι τις ίδιες καταστροφές προφητεύαν και τις παρανοήσεις το'ό πελοποννησιακού πολέμου, που ήταν ο μεγαλύτερος πραγματικώς και φοβερότερος άπ' όσους έγιναν ως τότε. Κί' όμως ούτε μ' αυτόν δέν καταστράφηκε ή Έλλάδα, κι' α' Άθήναι άκόμα, που έπαθον περισσότερο, ύστερα άπό λίγα χρόνια ξαναπήραν την πρώτη τους δ'ψη. Πολύ σωστά! Όλα, βλέπετε, σ'όν κόσμο είναι σχετικά. Κί' οί αιώνες άντιγράφουν αλληλήλους...

Η Πόντο Δάκρυ, που της ευχομαι περαστικά (μου γράφει κρεβατωμένη άπό γρίπη) πληροφορεί την Τ'όση ότι στο'ό σχολείο της, στην τάξη της, είναι Τουρκοπούλες, Έβραιοπούλες, μιά Ρώσση, μιά Βουλγάρα κι' αυτή μόνο Έλληνίδα. Κί' όμως όλες είναι μεταξ'ό τους φίλες άδελφικές και καμιά δέν σκέφθηκε νά μισήση την άλλη γιά λόγους εθνικούς ή θρησκευτικούς. — Γιά τό άλλο παράξενο που μου γράφει, ότι της άπάντησα στην άλληλογραφία το'ό 5ου φυλλαδίου χωρίς νά μου έχει στείλει άλλο γράμμα — στο'ό 2ο φυλλάδιο της είχα άπαντήσει στο'ό τελευτατό της — έέρω κι' έ'γω πώς έγινε; Μπορεί νάκανα λάθος και στο'ό ψευδώνυμο, ή μπορεί νά τό μεταχειρίστηκε κανένας άλλος χωρίς νά το'ό έχ'ή έγκριθεί. Γιατί κι' αυτό συμβαίνει καμιά φορά.

Φιντία, γιά σένα ένέκρινα αυτό τό ψευδώνυμο και γιά τό φίλο σου τό Δάμων. Άλλά πώς μπορεί νά (γ'νη αυτό που θέλετε; Μου γράφετε π. χ. ένα γράμμα μαζί, και σάς άπαντώ μαζί: Δάμων και Φιντία, έλαβα τό γράμμα σας κτλ. κτλ. Άλλά ο' ένα Διαγωνισμό, Α'ύσεων π. χ., πώς μπορείτε νά λάβετε μέρος μαζί; Α'υό σεις, συνεργαζόμενοι, ενώνοντες τις λύσεις σας, πώς θά συναγωνισήτε μ' έναν μοναχό; Κί' άν βραδευθήτε, δέν θά διαμαρτυρηθ'ον οί μοναχοί; Καί πώς θά μοιρασθήτε τό βραβείο; και πο'ανού θά δημοσιευθ'ή ή είκόνα; Α'δύνατο! Στους Διαγωνισμούς δέν έπιτρέπεται συνεργασία. Μόνο στην Σελίδα Συνεργασίας, στο'ό Ξεσπάθωμα, στις Μ. Α'γγελίες και στην Άλληλογραφία.

Πολύ μέ συγκίνησε τό γράμμα σου, παλιά μου Μηλοδόνη! Μου έγγράφεις τώρα τό μικρό σου άδελφό άλλα και ξανα-

γυρίζεις, γιατί τὰ πρώτα φυλλάδια που το'ό έστειλα, σο' θυμίσαν τὰ παιδικά σου χρόνια και θέλεις νά τὰ ξαναζήσης. Ό, τίποτα δέν έμποδίζει που είσαι τώρα μέγαλος και φοιτητής: Θά βρής κι' όμηλικούς και συναδέλφους σου σ'όν κύκλο μου. Άσπάζομαι τό μικρό άδελφό.

Γι' άλλους σήμερα δέν έχω τόπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε ένανέεται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα, δρ. 10.— Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν άς την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται άπό Α. άνήκον, σε άγόρια και όσα άπό Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άνθρωπάκος, ά. (ΑΚ). Άπλή Ζωή, κ. (ΑΚ). Τραγουδιστής, ά. (ΤΣ). Γονδολιέρης, ά. (ΣΚ). Περιπλανώμενος Δεβέντης, ά. (ΣΚ). Μή μέ ρωτάς, ά. (ΙΑ). Διαβάτης, ά. (ΓΚ). Άντιόπη, κ. (ΒΣ). Φτωχό Κρινούλι, ά. (ΠΑ). Γλαυκος, κ. (ΚΠ). Γοργόνα, κ. (ΞΔ). Δεβεντόπουλο Σαμουτάκι, ά. (ΔΣ). Γελαστή Κλαψίρα, κ. (ΚΑ). Όνειροπόλος Έλληνοπούλου, κ. (ΠΧ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Κόμης της Πέτρας, ά. Ταρζάν, ά. Κουσταλλένα Βρυσούλα, κ. Μηλοδόνη, ά. Μορέλλα, κ. Χαρουγή της Λέσβου, κ. Θεά Άθηνά, κ. Φρανσίνα, κ. Κόρη το'ό Βουνο'ό, κ.

Η Διάπλαση άσπάζεται τους φίλους της: Άντιόνη Κ. Λαίτου (έχω όπ' έψι μου τὰ δυό τελευτατά γράμμάτα σου) σ' ευχαριστώ πολύ γιά τὰ δυό ξεσπάθωματα σο' έστειλα (ε'τι έξήτησες) Δέγγριν (και σένα σ' ευχαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα) Ταρζάν (τ' Άποτελέσματα έτοιμάζονταν και θά δημοσιευθ'ον πολύ γρήγορα) Ιωας και στο'ό έρχομαι) Τρελλόν Τραγουδιστήν (σο' τό ένέκρινα ευχαριστώ γιά τὰ καλά λόγια) Γιόλαν (λοιπόν, πώς πήγαν οί Διαγωνισμοί; καλά, έλπίζω γιά τό άλλο, έχ'ή δέν είχες σχολείο της, στην τάξη της, είναι Τουρκοπούλες, Έβραιοπούλες, μιά Ρώσση, μιά Βουλγάρα κι' αυτή μόνο Έλληνίδα. Κί' όμως όλες είναι μεταξ'ό τους φίλες άδελφικές και καμιά δέν σκέφθηκε νά μισήση την άλλη γιά λόγους εθνικούς ή θρησκευτικούς. — Γιά τό άλλο παράξενο που μου γράφει, ότι της άπάντησα στην άλληλογραφία το'ό 5ου φυλλαδίου χωρίς νά μου έχει στείλει άλλο γράμμα — στο'ό 2ο φυλλάδιο της είχα άπαντήσει στο'ό τελευτατό της — έέρω κι' έ'γω πώς έγινε; Μπορεί νάκανα λάθος και στο'ό ψευδώνυμο, ή μπορεί νά τό μεταχειρίστηκε κανένας άλλος χωρίς νά το'ό έχ'ή έγκριθεί. Γιατί κι' αυτό συμβαίνει καμιά φορά.) Φιντία, γιά σένα ένέκρινα αυτό τό ψευδώνυμο και γιά τό φίλο σου τό Δάμων. Άλλά πώς μπορεί νά (γ'νη αυτό που θέλετε; Μου γράφετε π. χ. ένα γράμμα μαζί, και σάς άπαντώ μαζί: Δάμων και Φιντία, έλαβα τό γράμμα σας κτλ. κτλ. Άλλά ο' ένα Διαγωνισμό, Α'ύσεων π. χ., πώς μπορείτε νά λάβετε μέρος μαζί; Α'υό σεις, συνεργαζόμενοι, ενώνοντες τις λύσεις σας, πώς θά συναγωνισήτε μ' έναν μοναχό; Κί' άν βραδευθήτε, δέν θά διαμαρτυρηθ'ον οί μοναχοί; Καί πώς θά μοιρασθήτε τό βραβείο; και πο'ανού θά δημοσιευθ'ή ή είκόνα; Α'δύνατο! Στους Διαγωνισμούς δέν έπιτρέπεται συνεργασία. Μόνο στην Σελίδα Συνεργασίας, στο'ό Ξεσπάθωμα, στις Μ. Α'γγελίες και στην Άλληλογραφία.) Πολύ μέ συγκίνησε τό γράμμα σου, παλιά μου Μηλοδόνη! Μου έγγράφεις τώρα τό μικρό σου άδελφό άλλα και ξανα-

Σ.Σ.Σ. σημαίνει Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητῶν τὰ Π. Πνεύματα δημοσιεύονται δωρεάν· ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι νόστιμα· αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔσται δὲν τὸ βρῆκα τόσο·) **Ἀνεμῶν τὸ Βουνὸν** (μοῦ στέλνεις καὶ δεύτερο, πρὶν μάθῃς τὴν τύχην τοῦ πρώτου; μ' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται· θὰ κριθῇ πρῶτα ἑκαίνο, κι' ὕστερα βλέπουμε·) **Ἀθανάσιον Κωνσταντινίδην** (ἔχεις πολὺ δίκιο, ἀλλὰ διάβασε τί λέω στὴν ἀρχή·) **Γαρδένιαν** (κι' ἐγὼ λυπήθηκα, μὰ εἶδες πῶς ἔγινε αὐτό· τὸ γράμμα σου χαριτωμένο·) **Πολίαν Γ. Χαλᾶ** (ἔσται· νὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) **Ἀγνούλαν** (τίς ἔλαβα· εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις καὶ περιμένω·) **Νίκη** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ἔσται· τὰ 7 παλαιὰ φυλλάδια·) **Φρανσίαν** (ἔσται·) **Π. Γ. Σχίζαν**, **Ἐξυπνο Κυπριωτάκι**, **Διάναν** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου, θὰ παντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου.

119. Στοιχειόγραφος
Εἶμαι ἐν ἱερῷ βιβλίῳ
Ποὺ κανένα δὲν τὸ φτάνει·
Τὸ ἀρχικὸ μου τῶρ' ἂν λείψῃ,
Πῆς τῆς ράφτρας νὰ στὸ κἀνῃ.

120. Μεταγραμματισμός
Βασιλόπουλο ἄπ' τὴν Τροία
Παίρνει ἀλλοιώτικο κεφάλι.
Τὰ κορίτσια αὐτὰ εἶναι τρία,
Μὰ ἓνα μόνο ξεπροβάλλει.

121. Ἀναγραμματισμός
Σ' ὅλον τὸν κόσμον τρέχω,
Μὰ ποῦθεν δὲν ἔχω
Μονίμως κατοικίαν.
Τὰ μέλη ἂν περιπλέξῃς
Καὶ στὸ κοπάδι τρέξῃς,
Θὰ μ' εὖρης μ' εὐκολίαν.

122. Αἵνιγμα
Στὸ σίτι σου—μὴν πᾶς μακριά,
Θὰ βρῇς τάρσενικό μου
Ἀναίσθητο καὶ κρύο...

Ἀόρατο, σὲ κυβερνᾷ
Τυφλὰ τὸ θηλυκὸ μου—
Τί δ' νατὸ... θηρίο!

123. Πλέγμα Τριγώνων

α) * * * * * Εἰς τὸ α' τρίγωνον: δεξιὰ μέρος τῆς οἰκίας, ἀριστερὰ θοῶς μυθικός, κάτω ἀκόλουθος τοῦ Διονύσου. Εἰς τὸ β' τρίγωνον: ἄνω ὥραϊον ἀνθος, δεξιὰ χημικὸν πορὸν καὶ φαρμακευτικὸν εἶδος, ἀριστερὰ μήτηρ ἐπιφανῶν Ρωμαίων.

124. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7 = Πρόσωπον τ. ε' Ὀδυσσεύς
2 5 6 7 = Καὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου
3 2 5 4 = Ἐντομὸν
4 5 3 4 = Ὑγρὸν
5 7 6 7 = Ἐπίθετον
6 3 4 7 = Πολλοὶ
7 5 4 3 = Κράτος ἀσιατικὸν
Ὀὐράνιο Γόζο

125-129. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄθλος, μαία, βίος, πλᾶσις, ἄλας
Σιφονέτ
130. Γνωμικὸν ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, κατὰ σειράν, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν.

1, Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· 2, Ἐντομὸν... τῶν ποιητῶν· 3, Περιφρῆμος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων· 4, Γίγας.

131. Φωνηεντόλιπον
π - ν - σ - κ - μ
Μικρομέγαλη

132. Γρίφος
περτ 1 1
Ἰρίν
Περιπλοκάς

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 47

636. Μένανδρος (ναὶ μὲν Ἄνδρος λέγεται...)—637. Χίλων-χιών.—638. Χολή-Χιλή.—639. Ἡ περιέργεια.

640. Σ Ο Λ Ω Ν Σ Α Μ Ο Σ Ν Υ Ξ
Ο Τ Ω Ν Ι Σ Ε Υ Μ Κ
Ρ Ρ Α Λ Υ Υ
Δ Ι Α Α Δ Α Ν Α Ν Η Σ Ο Σ

641. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ (ῥήσις, Ἀπελλῆς, ξηρά, Ἰταλία, τῆξις, ἑλξις, λῆξις, Ἡλίας, Σέραπτις.)—642. Χάρις χάριν τίκεται καὶ ἔρις ἔριν.—643. Ἐν τὸ πᾶν.—644. Ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμον μετὰθεσις. ("Ἐξ αν, ἀγκ εἰς κε, νόμον, μετὰ, θ' εἰς εἰς.) 645. Serpent (serf-raon).—646 En toute chose il faut considerer la fin.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AB'—112]
Ζητῶ ἀνταλλαγὴν γραμματοσῆμων.
Δ/σις: Κωνσταντῖνον Βιτοῦρην διὰ Ταπεινὸ Γιούλι, Κέρκυραν.

[AB'—113]
Ἀφρικᾶνα, Κοκκινόπετρα, ἀλλήλογραφοίμε; ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Σέρλη, Καραϊσκού 96, Πειραιᾶ.
Μίκυ Μάους

[AB'—114]
Διαγωνισμός τοπείων· προθεσμία τριμήνου· συμμετοχὴ μονόπραχμος. Δ/σις: (AB'—113).
Μίκυ Μάους

[AB'—115]
Διαπλοσόπουλα! Κρίνατε σὺν δίκαιῳ κριταὶ ἐὰν ἀρρῶζει νὰ ψηφίσετε τὸ ποιητικώτερον ψευδώνυμό μου.
Ἐλλὰς τοῦ Μέλλοντος!!!

[AB'—116]
Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Παιδικῶν Πνεύματος. Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ διδραχμῶς. Δ/σις: [AB'—71].
Δόστος Βύρων

[AB'—117]
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ ἄθοποιούς. Γράφατε: Ἀριστομένην Ἡλιόπουλον, ὁδὸς Ἀγίας Σοφίας 155 Ἀθήνας, διὰ:
Μινδόν

[AB'—118]
Θεωρῶ καθήκον μου νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ἐκείνους ποὺ μετ' συνεχάρησαν γιὰ τὰ τραγοῦδια μου.

Περσεὺς Ἀθηναῖος
[AB'—119]
Ἀλλήλογραφῶ μετ' Διαπλοσόπουλος 16 ἐτῶν καὶ ἄνω. Νίκη Γεωργοπούλου Ἰθάκης 39, Ἀθῆναι, διὰ:

Κρυσταλλένια Βρυσοῦλα
[AB'—120]
Υποστηρίζετε τὸν (AB'—92) Διαγωνισμό τῆς **Γιόλας**· δίδονται βραβεῖα ἐκλεκτά.

[AB'—121]
Γόρδιε Δεσμέ, Λυσόχαρτο, Ἰθώμη, Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας, Ταρζάν, Περιπλοκάδα, Μῦρο τῆς Ἀνδρου, Σαπουνόφουσα, Διαδατικό Ἀστέρι, Πλάνο Δοξάρι, Ἀρετούσα, Νυφούλα τ' Ὀδρανῶ, Δικηγορίνα, Νικηφόρος Ὀυρανέ, Χρυσόνειρο, Ἀρλίτα, ἔνα τετραδιάκι σας θὰ μοῦ ἔφερνε μεγάλη χαρά. Νὰ περιμένω; Δ/σις μου (AB'—80).
Γιόλα

[AB'—122]
Ἀγαπητὴ μου **Γαρδένια**, σὲ εὐχαριστῶ θερμά. Εὐτυχία Ἰακωβίδου, Κυρικίου 5, Ἀθῆνας.

Πονεμένο Χαμόγελο
[AB'—123]
Γιὰ τὴν **Μεγάλῃ Ἰδέᾳ** καὶ γιὰ τὴν **Ἑλλάδα**· Ἀγκυλιὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ θεύτερη γυνὴ. Αὐτὲς ψηφίζονται.
Ἀλέξανδρος Νουστράδαμος

[AB'—124]
Διαπλοσόπουλα καὶ δὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ, σῆς ποὺ παθεῖτε τὴν **ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ**, πρέπει νὰ τὴν ἀναδείξετε πρώτη.
Βάγκνερ

[AB'—125]
Παρόραμα: Στὴ (AB'—97), ἐξ ἀδελφίας παρελείφθη ἡ δευτέρα ὑπογραφή τῆς Νίτσας Βεργάδη.

[AB'—126]
ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ: Τὸ ἰδανικώτερον καὶ ὁμορφώτερον ψευδώνυμο.

[AB'—127]
Εὐγενικά διαπλοσόπουλα, ψηφίζοντας τὴν **ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ** δεῖχνετε τὴν ψυχικὴν σας ἀνωτερότητα.

Βέδας, Μονάκριβη
[AB'—128]
Ὅλα τὰ διαπλοσόπουλα—εἰς καὶ πρὸ πάντων Κύπριοι· πρέπει νὰ ψηφίσουν ἓνα: Παναγιώτης Ἰωνίδης.

Πληγωμένος Ἀετὸς
[AB'—129]
Διαπλοσόκοι, δέξου τοὺς καινούργιους θεοὺς σου: **Γλαῦκο καὶ Γοργόνα**

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ **Ἐξωτερικοῦ**, ἐπειδὴ ἔπεσε ἡ λίρα, δὲν εἶναι πλεὶς 10 σελλίνα, οὔτε 50 γρόσια διατιμῆσεως, ἀλλὰ 60 **ΦΡΑΓΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ** ἢ ἐτησίαν, 35 ἢ ἐξαμηνίαν καὶ 20 ἢ τρίμηνον.

Διὰ τὴν Ἀμερικανὴν μένει πάντα ἡ ἴδια: ἐτησίαν δολλάρια 4, ἐξαμηνίαν 2 καὶ τρίμηνον 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ